

Kur'an Ayetlerine Anlam Vermede Keyfilik! (1)

Yayınlanma Tarihi: 15 Mayıs 2018

Kitabın kelimeleri, dizilişi, ayetleri, ayet grupları, sureleri, dilbilgisi kuralları, ayetleri arasındaki bağlantıları tamamıyla Allah'ın belirlediği şekildedir. Dolayısıyla hiç kimse bu yapıyı bozmaya, eklemeye, çıkarmaya, düzenlemeye, şekil vermeye, eksik gördüğü şeyi tamamlamaya, fazla bulduğu şeyi çıkarmaya, dilbilgisi kurallarını her ne gerekçe ile olursa olsun kendi kafasındaki yoruma uydurmaya yetkili değildir. Bu konuda yapılacak her türlü oynama keyfiliktir. Samimi hiç kimse sözde, bu sayılanlara kalkışmaya cesaret etmek şöyle dursun bunu yapmayı aklından bile geçirmez...

Ancak durum sanıldığı gibi midir?

1. Gerçeği kuşanmak ile onu kuşatmak arasındaki fark!..

Fussilet 41/54

أَلَا إِنَّهُمْ فِي مَرِئَةٍ مِنْ لِقَاءِ رَبِّهِمْ ۖ أَلَا إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُحِيطٌ

Dikkat edin, onların Rableriyle yüzleşme konusunda tereddütleri vardır. Dikkat edin ki O, kesinlikle her şeyi kuşatandır.

Bir konuda gerçeklerden ne kadar uzaklaşmışsa, o konuda gerçekleri söyleyenlerden de o denli nefret edilmiştir!.. Bu gerçek maalesef bilimde de, siyasette de, dinde de değişmiyor ve değişmeyecek gibi de duruyor...

Oysa herkes gerçeği arar. Hiç kimse sözde, “gerçek kimden ne şekilde gelirse gelsin alınmalıdır” fikrine karşı çıkmaz. Gerçeğe yönelik küçük bir farkındalığın bile, devasa açılımların kaynağı olabileceği bilinir...

Gerçek nedir?[1]

Bu sorunun cevabı tartışmalıdır. Seküler düşünen biri için gerçek, analitik veriler ile doğrulanmış sonuçlardır. Ancak görelilik teorileri ortaya çıktıktan sonra bilim alanında bile gerçeğin ne olduğu, tartışmalı hale gelmiştir...

İnanç konusunda ise zemin çok daha yumuşaktır. Zira inanılacak değerlerin kesinliği konusu, insan zihninin tam olarak ikna olduğu bir alan değildir. İnanılacak olan şeye hangi düzlemde ne kadar gerçeklik atfedilecektir!..

Kendi dışındaki bir şeyin gerçekliğini soruşturan akıl, önce kendini gerçek olarak kabullenmiş ve konumlandırmış demektir! Bu durumda araştırılan şey hakkında kat-î hüküm vermek ancak o şeyi kuşatan bilgi ile olabilecektir.

İnanılacak şey Kur'an ise...

Bu durumda Kur'an'a nasıl yaklaşılabilecektir? Eğer O gerçek ise gerçeği araştıran, gerçeğin neresinde konumlanacaktır? Bu durum; ya teslim olup Kur'an'ın içinde konumlanmayı ya da Kur'an'a yaklaşmanın kendi gerçekliğinin içine alacak şekilde O'nu kuşatmasını gerektirir.

Konu Kur'an olunca akan sular durur. Sözde “bir harfi için ölürüm” diyerek yapılan pozisyon almanın, hayata yansıyan bir tasviri olmalıdır.

Kur'an karşısında benliğin konumlanması aslında *iman* denilen olgunun ta kendisidir...

Düşüncenin sınırını belirlemek olanaklı değildir. Çünkü kavranamayan şeyler üzerinde de düşünceler geliştirilebilir. Düşünce bu yönüyle karşısına koyup ele aldığı her şeyi kavramaya ve kuşatmaya meyillidir. Bu temayül, ele alınan konu her ne olursa olsun o şeyin tüm yönlerini anlamayı ve kavramayı gerektirir. Bu ise tam olarak o şeyin sınırlarının dışına çıkılıp, o şey ihata edilince başarılabilir.

İnsanın bu temayülü din ve bilim arasındaki mücadelenin de dinamiğidir.

İnsan kendi düşüncesini uzay gibi sonsuz kabul ettiği için; bilmesine rağmen, kendi düşünce uzayını da tümüyle kuşatan ve kendisinin kuşatamayacağı bir üst varlığı kabul etmekte zorlanır. Ateistlerin *ALLAH* kavramı karşısındaki durumları tam da budur!..

Allah'ın sözü olan kitap (Kur'an) konusuna gelince muhatapları açısından durum biraz daha çetrefilli hale gelecektir.

Zira, içinde olduğu durumu kavraması için indirilmiş kitap karşısında birey kendini nasıl konumlandırmalıdır. Gönderici olan Allah'a güvenmek ile gönderdiği kitabına güvenmek aynı şey midir?

Böyle bir sorunun cevabı bir ateist için bellidir. Zira ateistin, kuşatamadığı bir olguyu yok kabul eden zihni, gönderilmiş olan kitaba da aynı muameleyi yapacak, karşısına aldığı kitabı kendince bulabildiği çelişkileri, afaki unsurları ya da çözümlmeleri üzerinden getireceği eleştirel yaklaşımları üzerinden okuyacaktır.

Ancak inanıp teslim olduğunu düşünenler için; *Allah* konusunda değil ama Kitap (Kur'an) konusunda önemli farklılıklar hatta zıtlıklar söz konusudur.

Bu durumu daha iyi anlayabilmek ve analitik bir tarif ortaya koyabilmek için gayret edelim...

Yukarıdaki şekilde iki tanım söz konusudur. Her iki tanımın tarif ettiği gruba girenler de kendilerini Müslüman, yani Allah'ın dinine kayıtsız teslim olmuş kişiler olarak görürler. ***Aradaki fark sadece kitap algısı üzerindendir.***

Evrenselci Yaklaşım düşüncesine sahip olanlar için kitap; yaratıcının insanlar için belirlediği *Yasa* konumundadır.[2] Bu durumda insan düşüncesi ile yaratıcının kuşatılamaz oluşu[3], kitap için de geçerlidir. Dolayısıyla her harfi Allah tarafından

korunuyor[4] olmasının da verdiği güç ile kitap (Kur'an) kuşatılamaz. Düşünce ne kadar ileri giderse gitsin bu kelimeler ile vaz edilmiş olan yasanın içinde kalacaktır.[5] Yani düşünce, evrene hangi soruyu sorarsa sorsun ne kadar atraksiyon içine girerse girsin, aradığı cevap O kelimeler içinde mevcut olmalıdır...

Tarihselci Yaklaşımı savunanlarsa, Kur'an'ın insanları iyilik adına motive edeceğini inkâr etmezler. Ancak Kur'an'ın; güncel bilim ve hayatın somut gerçeklerini anlayıp yönlendirme adına bir veri sağlayamayacağını, insanlığa gelecek adına bir çerçeve oluşturamayacağını söylerler. Bu yaklaşımın en uç tarafında yer alanlar; “Kitap, resulün kalbine vahiy olarak indirilmiştir. O da kendi diliyle gelen vahyi Arapça olarak tercüme etmiştir!” demektedirler. Bu durumda Kur'an; Allah tarafından bütünlüğü olan insanların kainat ile uyumuna yönelik değerleri vaz'eden indirilmiş bir *kitap* olmaktan çıkarılıp bölgesel ve o günün problemlerine ve insan ilişkilerine çözüm üreten bir *hitap* konumuna indirgenmiş olmaktadır...

Kitap, daha ilk adımda *hitap* olarak benimsendikten sonra; muhatabı olan insan, doğal olarak düşüncesi ile bu kelimeleri kuşatabilme olanağına kavuşmuş olmaktadır.

Enam 6/103

لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ ۖ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ

Hakikat bilgileri O'nu kavrayamaz ama tüm hakikat bilgilerini kavrayan O'dur. El Latif ve El Habir olan O'dur.

Müslümanların Kur'an'a bakışları; Evrenselcilik ve Tarihselcilik olarak nitelenen uç noktalar ile bunların arasında bir yerde pozisyon almaktadır. Alınan bu pozisyonların yerini belirleyen ölçülerden biri, Müslümanların Kur'an'ın hayatın neresinde olması gerektiği ile ilgili siyasal tercihleri olmaktadır. Söz konusu kategoriye belirleyen ikincisi etken ise, Allah'ın kelamına yaklaşım biçimleri ile alakalıdır. Kur'an'ı bir başka açıklayıcı kaynağa mahkûm eden her tercih ve uygulamaya yönelik kabuller de kişi ve grupları bu iki uç arasında bir yere konumlandıracaktır.

Buraya kadar söylenmek istenilenleri felsefe zannedenler olabilir. Ancak yazının ilerleyen kısımlarında ortaya konacak somut örnekler görüldükçe; en fazla Kur'an'cı olanların bile Kuran karşısında teslimiyetçi bir duruş mu sergiledikleri, yoksa O'nu kafalardaki şablonlar ile kuşatarak teslim mi almaya çalıştıklarına karar verilebilecektir...

1. Kur'an'ın Çözümsele Yapısı Hakkında Temel Kabuller

İlk olarak; “Kur'an, Allah'ın kelimeleridir!”[6] kesin ön kabulünü ortaya koyalım.

Bu ön kabuller önemlidir! Zira yazının amacı, O'na tabi olması gerekenlerin O'nu nasıl tahrif ettiklerini ortaya koymaya yöneliktir. Bunu anlaşılır kılmak ve sınırları belirlemek için; hiç kimsenin itiraz etmeyeceği ya da şerh koyacağı, herkes tarafından incelenebilir, şeffaf bazı ön kabullerin yapılmış olması gerekmektedir...

1. Kitaptaki kelimeler, kelimelerin yerleştirilmesi, düzeni ve kuralları tamamen Allah'ın eseridir.
2. Kur'an'da çelişki[7]söz konusu değildir.
3. Allah, kitabında; anlam açısından birilerinin doldurabileceği türden *bilinçli boşluklar* bırakmamıştır. Allah, açıkladım dediği kitabının içinde birilerinin yorumlarına ihtiyaç gerektirecek boşluklara asla yer vermediği gibi, insanların edebi eserlerinde yaptığı ve yanlış anlamlara (iveç) çekilebilecek türden edebi sanatlara başvurmamıştır.[8]
4. Kur'an'ın yine Kur'an ile anlaşılması bir zarurettir.
 - Kur'an, Arapça olarak indirilmiş bir kitaptır.[9] Dolayısıyla kitabın anlaşılma mekanizmasını, Arapçanın tüm temel kuralları oluşturur. Bu kurallar çerçevesinde oluşan anlamlar belirleyicidir. Allah kuralsız konuşmamış, kavramlarını gelişi güzel ve kuralsız seçmemiştir. Gerçeğin ta kendisi olan Kur'an, insanların çeşitli gerekçelerle verebileceği yanlış bir anlamı mutlaka düzeltecek yapıdadır. Sırf bu sebeple bile Kur'an'ın yine Kur'an ile anlaşılması bir zarurettir.
 - Kur'an insanların yazdığı metinler gibi giriş gelişme sonuç mantığı ile benzeşmez. Ezel ve ebed olan Allah'a, nasıl ki başlangıç ve son izafe edilemezse aynı şekilde Kur'an'ın da başını ve sonunu belirlemek mümkün değildir. Ayetlerin başlangıcını ve bittiğini gösteren mevcut sıralamalar, onun iki kapak arasına konuluyor olmasının bir tezahürüdür. Kur'an'da önemsiz gibi duran hatta kimi durumlarda zaid (artan, fazlalık) sayılan bazı İsm-i Mevsûl'ler bu sıralamaları alt üst edecek yapıdadır. Çok sayıda İsm-i Mevsûl; bazen haber verdiği konunun muhatabını bazen de muhatabın haber ile ilgisini tüm Kur'an içinde aramayı ve tüm Kur'an ayetleri (öncesi ve sonrasındaki) ile bağ kurmayı zorunlu kılar. Hem bazı İsm-i Mevsûl'lerin konumlandırma biçimlerinin gereği, hem de Kur'an'da çok sayıda yer alan marife ibareler; Kur'an'ın yine Kur'an ile açıklanmasını bir zaruret haline getirir.
5. Kur'an'da gramer hataları yoktur. Tek bir harf bile *gereksiz, anlamsız*, boşluk doldurur mahiyette *amaçsız* değildir.
 - Allah, kitabında; metin kurgusu açısından birilerinin doldurabileceği türden bilinçli boşluklar bırakmamıştır. Yani anlamaya çalışanın kafasındaki kurguya ihtiyaç gösteren bir harf'i cer'in metin de olmaması durumunda metinde olmayan o harf'i cer varmış gibi anlam verilemez. Ya da tersi olarak bir harf'i cer'in var olması durumunda o harf olmasa da olur, anlama bir katkısı yoktur diyerek yok sayılamaz.

- **Bu kurallar çerçevesinde; Kur'an'daki kelimelerin zaman, eylem, tanım, hal ve faileri ifade eden her ibaresi aynıyla karşılanmak zorundadır. Yani; mazi (geçmiş zaman) bir fiil, müzarî (geniş, şimdiki gelecek zaman) olarak (ya da tersi) değiştirilip anlamlandırılmaz. Aynı şekilde isim olarak gelen bir ibare fiil, fiil olarak gelen bir ibare de isim haline dönüştürülemez. Keza erkek (müzekker) ve dişil (müennes) ibarelerdeki bu özellikler hiçbir durumda kuralsız olarak değiştirilemez. Kelimelerin zamirlerinin metne katkısı olmadığı düşünülerek görmezden gelinemez, metinde olmayan bir zamir de eklenemez. Çünkü zamirler de isim gibi olup isimler için geçerli kurallar onlar için de geçerlidir.**
- 6. **Kitapta geçen farklı kelimelerin aynı manaya geldiği düşünülemez. Farklı her kelimenin anlamı birbirine ne kadar yakın olsa da mutlaka ince bir ayrımı işaret ediyor olmalıdır.[10] Bu ince aralıklar anlam açısından çok büyük derinliklerin giriş kapılarıdır.**
- 7. **Her söz kıymetini sahibinden alır!.. Dolayısıyla Allah'ın hiçbir sözü, bir beşerin onayını gerektirmez. Üstünlük ancak denk olanlar arasındadır. Dolayısıyla her türlü beşer unsuru içeren hadis, rivayet ve İsrailiyat; Allah'ın sözünün üstünde, O'nun ispatı için delil olarak ileri sürülemez.**
- 8. **Kur'an üzerinde her ne seviyede olursa olsun yapılan çalışmalar ve sonucunda elde edilen çıkarımlar bir bakış açısıdır. Asla Kur'an'ın kendisi olamaz.[11]**

Yukarıda sıralananlar yakından incelendiğinde, Evrenselci anlayışın Kur'an'a yaklaşım biçiminin temel unsurlarıdır. Yazının amacı Kur'an'a tabi olması gerekenlerin O'nu nasıl tahrif ettiklerini ortaya koymak olduğundan, gelebilecek itirazlar için de açık bir anlayışı ortaya koyan çerçeve oluşturma gereği vardır. Bu kabullerin birine ya da bir kısmına itiraz söz konusu olabilir. Bu durumda o tercih üzerinde değerlendirmeler olabilecektir. Ancak bu konunun bütününe değersiz kılamaz. Zira sıralananlar aynı zamanda herhangi bir metnin, çeviri ve anlam verme metodunun da ilkeleridir. Kur'an özelinde bu ilkeler daha da detaylı hale getirilebilir...

Sıradan herhangi bir müellif bile; yazdığı eserin çevirisi söz konusu olduğunda, belirtilen temel dilbilgisi kurallarına sadık kalmayan bir çevirmeni, anlamı çarpıtmakla suçlayacaktır. Bu o müellifin en tabii hakkıdır. Dolayısıyla inzal edicisi Allah olan bir kitabın kelimelerine bu en alt seviyedeki hassasiyetin gösterilmesi gereklidir ve şarttır. Aksi durumda boyutu ne olursa olsun bir tahrifat ile karşı karşıya olunduğunu söylemek kaçınılmazdır. Elbette ki Allah'ın kitabında yapılan her tahrifatın bir karşılığı olmalıdır. Bu karşılığın Yahudilerin kitapları tahrif etmeleri ile denk olup olmayacağı, konunun uzmanları tarafından mutlaka değerlendirilecektir.

Bu ana çerçeveyi ortaya koyduktan sonra, önce kutsal metinlerdeki tahrifi, Yahudilerin nasıl yaptığını Kur'an perspektifinden görelim. Ardından da elimizdeki meal ve tefsirlerde yukarıda sıralanmış olmazsa olmaz en basit kurallara uyulup uyulmadığını örneklerle tespit etmeye çalışalım...

III. Yahudilerin Kitaplarını Tahrifi!

Maide 5/13

فَبِمَا نَقُضُهُمْ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَاسِيَةً يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ ۖ وَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ ۖ وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَى خَائِنَةٍ مِنْهُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ ۖ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاصْفَحْ ۚ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

Sözlerinden caydıkları için onları dışladık (lanetledik), kalplerini katılaştırdık. Kelimelerin anlamlarını yerlerinden kaydırarak tahrif ederler. Kendilerine hatırlatılan gerçeklerden nasip almayı unuttular. Pek azı müstesna onların yaptıkları bir hainliği haber alırsın. Yine de Onlara aldırma ve yeni bir sayfa aç. Allah, güzel davrananları sever.

Yaratıcımızın insanlığa gönderdiği kitapların bozulmasını anlatan Tahrif, Kur'an'a ait bir kavramdır. Kur'an'a göre Yahudi ve Hristiyanların tahrifi şu şekillerde gerçekleşmiştir.

1. Kendilerine söylenen sözleri başkasıyla değiştirerek tahrif,[12]
2. İnsan sözü kelime(ler) ilave ederek tahrif,[13]
3. Kelimelerin anlamlarını bozarak tahrif,[14]
4. Gizleme yaparak tahrif.[15]

Kur'an, bu tahrifatın açığa çıkarılıp doğru olanın bulunması yönteminin ise tasdik işleminden geçtiğini bildirmektedir.[16]

Görüldüğü gibi Kur'an, Yahudiler'in tahrif tanımı içine giren eylemlerini sınıflamış ve ayrı ayrı açıklamıştır. Bu durum aynı zamanda tasdik için oluşturulması gereken yöntemi de belirlemektedir. Sonuçta Tevrat ve İncil'in orijinal metni üzerinde gerçekleştirilen tahrifin, nasıl hayata geçirildiğini Kur'an'ın bildirdiği ilgili ayetlerden anlama olanağımız mevcuttur...

1) Kendilerine Söylenen Sözleri Başkasıyla Değiştirerek Tahrif

Araf 7/162

فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِجْزًا مِنْ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَظْلُمُونَ

Fakat onlardan zalim olanlar, sözü, kendilerine söylenenden başkasıyla değiştirdiler. Biz de zulmetmelerinden ötürü üzerlerine gökten bir azap gönderdik. (Diyanet Vakfı Meali)

Bakara 2/75

يَعْلَمُونَ وَهُمْ عَقَلُوهُ مَا بَعْدَ مِنْ تَمْحِيزِ قَوْلِهِ اللَّهُ كَلَامَ يَسْمَعُونَ مِنْهُمْ فَرِيقٌ كَانَ وَقَدْ لَكُمْ يُؤْمِنُوا أَنْ أَقْتَطَمُونَ

Size inanacaklarını umuyor musunuz? Oysa onlardan bir takımı Allah'ın sözünü işitiyor, ona akılları yattıktan sonra, bile bile onu tahrif ediyorlardı.

Ayet Allah'ın sözlerinin başka sözlere dönüştürülmesini anlatmaktadır. Tahrif konusunu sadece Tevrat ve İncil özelinde ele almak bir eksiklikler. Tevrat'ın, Musa'dan (dahil) İsa'ya (hariç) kadar gelen Resullere indirilen kitaplar olduğunu biliyoruz. Musa (as)'ya kadar geline süreçte de indirilmiş kitapların varlığı zaruridir. İbrahim, İshak, Yakup, Yusuf ve Esbat'a (Musa'dan önceki kitaplar) verilenler de üst üste konulduğunda, İsrailoğulları üzerinden anlaşılmalı çalışılan tahrif konusu daha da derinleşecektir. Zira Allah'ın insanlığa imam/önder kıldığı İbrahim[17] ile İsa (a.s.m) arasındaki tüm Nebî ve Resuller birbirinin peşi sıra gelmişlerdir. Hatta aynı dönemde birden fazla Resul olduğu da olmuştur.

Nebîlik silsilesi içinde İbrahim (as)'i bir kesitin başlangıcı olarak ele alacak olursak; Kur'an perspektifinden olaya bakıldığında insan sözü ilavelerle yapılan tahrifatın boyutları, Kur'an'dan somut örnekler ile rahatlıkla ortaya konulabilir.

İsrailoğulları'nın, Musa'dan önce gelen Resullerin vahiyleri üzerinde de çok büyük operasyonları olduğu aşikardır. Hem Musa'dan önceki vahiylerin nakillerinde hem de Musa'dan çok sonra Tevrat'ın İbraniceye çevrilmesi esnasında ayette (7/162) geçen “sözü, kendilerine söylenenden başkasıyla değiştirdiler” ibaresinin belirttiği tahrifatlar gerçekleşmiş olmalıdır. Bu iddiayı Kur'an perspektifinden şu somut örnek net olarak ortaya koymaktadır.

Kur'an'da “Milletle İbrahim” olarak geçen, meal ve tefsirciler tarafından İbrahim'in dini olarak mana verilen,[18] içeriğinin de hac konusu olduğu[19] belli olan ayetler üzerinde İsrailoğulları'nın ihtilafa düştüğünü, Allah bildirmektedir. İlgili ayet şöyledir;

Nahl 16/123-124

ثُمَّ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ أَنْ اتَّبِعْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا ۖ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

(123) Sana da şunu vahyettik: “Hep doğruya yönelen ve müşriklere karışmamış olan İbrahim'in dinine uy.

إِنَّمَا جُعِلَ السَّبْتُ عَلَى الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ ۗ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ

(124) Başka sebepten değil, Sebt (şabat) yapıldı onda ihtilaf edenlere. Senin Rabbin, (mezardan) kalkış günü, ihtilaf ettikleri konu hakkında aralarında hüküm verecektir.

Tüm insanlığa “Millet'e İbrahim'e ittiba edin!” emri verilmişken, bu sözler üzerinde kıyamete kadar sürececek bir ihtilafın oluşması ancak Allah'ın sözlerinin tahrif edilmesiyle açıklanabilir bir durumdur.

Kur'an, Hac farızasının insanlara yeniden, İbrahim (as) ile bildirildiğini bizlere haber vermektedir.[20] Bu konu Kur'an'da çok kesin olarak detaylandırılmıştır. Allah'ın değer verdiği İbrahim (as)'den[21] sonra İshak (as)'dan Nebîlik soyunu devam ettiren[22] kolun daha ilk neslinde, Hac ile irtibatın kopmuş olması son derece şaibeli. Ayrım gözetmeden tüm insanların çağrılıp üzerlerine farz kılınan Haccın ve bu göreve ait menasiklere Tevrat'ta hiç yer verilmemiş olması, ancak ve ancak tahrif ile açıklanabilir.

Keza aynı konuyla ilgili Nisa 4/47 ayeti paralel bir okumaya tabi tutulduğunda durum daha da berraklaşmaktadır.

Nisa 4/47

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَوْثُوا الْكِتَابَ آمِنُوا بِمَا نَزَّلْنَا مُصَدِّقًا لِمَا مَعَكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَطْمِسَ وُجُوهًا فَنَرُدَّهَا عَلَىٰ أَدْبَارِهَا أَوْ تَلْعَنَهُمْ كَمَا لَعَنَّا أَصْحَابَ السَّبْتِ ۚ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا

Ey kendilerine Kitap verilenler! Sizin yanınızda olan Kitabı tasdik eden bu Kitaba inanıp güvenin. Yoksa itibarınızı yok eder, sizi yüzsüz hale getiririz. Yahut Sebt ahabını lanetlediğimiz gibi sizi de lanetleriz. Allah'ın emri yerine gelir.

Ehl-i Kitap, Allah'ın kutsal kıldığı beldede hac yapmak yerine, İsrailoğulları'ndan olduğu yine Kur'an'a göre açık olan Firavunların[23] icat ettikleri, kendilerinden menkul Sebt uygulaması ve ilk günden itibaren insanlık için oluşturduğu mukaddes beldeye[24] alternatif olarak inşa ettikleri ile Allah'ın lanetini hak etmişlerdir.[25] İbrahim (as) ile Musa (as) arasında geçen sürede indirilen kitapların çıkarımları hakkında önemli dönüşümlerin olduğu, bunun da Kur'an'da; Yakupoğulları, Esbat, İsrailoğulları, Hâdu, Yahudiyyen, Ehl-i Kitap, Utul Kitap olarak anılanları, derin yanlışlar içine soktuğu görülmektedir.

İsrailoğulları'nı Mısır'dan çıkarıp onları Allah'ın tek kutsal kıldığı yere götürmekle görevlendirilen Musa (as)'nın kavmi üzerindeki yegâne amacı; onları içine düştükleri karanlıklardan aydınlıklara çıkarmaktır. İlgili ayet şöyledir.

İbrahim 14/5

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا أَنْ أَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَذَكِّرْهُمْ بِآيَاتِ اللَّهِ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ

Musa'yı âyetlerimizle göndermiş, "Halkını karanlıklardan aydınlığa çıkar ve onları Allah'ın günleri konusunda uyar" demiştik. İşte bu uyarının içinde sabreden ve görevlerini yerine getiren herkes için deliller vardır.

Demek ki İbrahim'den Musa'ya gelinen süreçte, söz konusu kavmin düştüğü derin bir karanlık söz konusudur. Uyarının özellikle *Allah'ın günleri* üzerinden yapılmış olması da dikkat çekicidir. İbrahim (as)'in en önemli özelliğinin; Nuh tufanı ile Kâbe'nin kaybolması üzerine unutulmuş Hac Menasiklerini, vahiy ile yeniden ortaya çıkarması ve bunları yeniden insanlığa dikte ettirmesi olduğunu belirtmiştik. Kur'an'da ki bu kadar kesin bilgiye rağmen, Hac konusunda İsrailoğulları'nın, sanki hiçbir şey olmamış gibi

davranmasının tek açıklaması, göz göre göre ve bile bile tahriftir. Garip olan ise, Müslümanların bu tahrife alet olmasıdır. Zira Müslümanlar, söz konusu ihtilafın Allah tarafından İsrailoğulları'na emredildiğini savunmaktadır.[26] Bu iddialarını meşrulaştırmak için de; hangi dönemde ve nasıl olduğunu Kur'an ile hiçbir şekilde irtibatlandıramadıkları halde, Mescidi'l Haram'ın kutsallığının Jerusalem'e verildiğinde ittifak etmişlerdir.[27]

Tevrat içerisinde İbrahim, İshak, Yakup, Yusuf ve Esbat (a.s.m)'a indirilmiş olanlara ait Kur'an'dan bildiğimiz bilgilerin yer almayışı bu tahrifin boyutunu gözler önüne sermektedir.

2) İnsan Sözlerini Vahyin Yerine Koyarak Tahrif

Bakara 2/79

فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُمُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لِيُشْتَرَوْا بِهِ تَمَنَّا قَلِيلًا ۖ فَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا كَتَبَتْ أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ

Fakat elleriyle kitap yazan, sonra geçici bir çıkar için “Bu Allah katındandır!” diyenlerin çekeceği var. Hem yazdıklarından dolayı çekecekleri var hem de kazandıklarından dolayı çekecekleri var!

Bu ayet hemen sonrasındaki ayetlerden de anlaşılacağı üzere İsrailoğulları'nın din adamlarını merkeze koyarak yapılmış bir *tahrif* tarifidir.

Musa'dan önceki resullere indirilen ve zaman içinde birçok değişikliğe uğratılmış vahiyler yazılı metin haline getirilmemiş olması sebebi ile kolayca tahrif edilmiştir. Babil sürgünü sonrasında Musa'nın kitabının 6. YY'da Aramca'dan İbranice'ye çevrilmesi de başlı başına bir tahrif kaynağı oluşturmuştur. Dini kavmileştirip din adamlarının insafına terk eden ve kendi akidelerini tüm yazılı unsurlarına yansıtan Yahudiler, bu sebeple defaatle Allah'ın laneti[28] ile karşılaşmışlardır.

Din adamlarının elleriyle yazdıklarının doğrudan kutsal metin olamayacağı açıktır. Yapılan iş, din adamları marifetiyle Allah adına getirilmiş açıklamalardır. Din adına oluşan ruhban sınıfının[29] genel olarak yaptığı tam da budur. Yaptıkları tahrif; Ana metni, kendi kafalarındaki anlamlar doğrultusunda her şekilde eğip bükerek istedikleri manaya getirmektir. Bu din adamları, açıklamalarını Allah adına yaptıklarından, toplumda her zaman bir karşılık bulabilmekte ve bir dokunulmazlık elde edebilmektedirler. Din adına otorite sayılıp teveccüh edilenlerin açıklamaları, bir müddet sonra dokunulmazlık zırhına bürünmekte ve dinin aslı olarak karşımıza çıkmaktadır. Her geçen gün biriken müktesebata itiraz olanağı da ortadan kalkmaktadır. Bu çerçevede ana metni göz ardı ederek, Allah'ın muradı olarak ortaya konulan manalar ve bu manaları içeren metinler; tahrifin en acımasız ve nesiller boyunca sağlamaştırdığı, telafisi neredeyse olanaksız olan tahrif ürünleridir. Toplumun her kesiminin dini bilgiye olan ihtiyaçları, bu tür çalışmalara pembe gözlükle baktırmaktadır. Oysa Allah (cc)

insanların birbirine kul olmaması için, bu tür açıklayıcılara kapıları tümüyle kapatmış ve indirdikleri ile ilgili tüm açıklamaları ayetler arasındaki bağlantıları Arapça dil kuralları ile kendisinin yaptığını belirtmiştir.[30]

3) Kelimelerin Anlamlarını Bozarak Tahrif

Maide 5/13

فَبِمَا نَقْضِهِمْ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَاسِيَةً يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ ۖ وَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ ۖ وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَى خَائِنَةٍ مِنْهُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ ۖ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاصْفَحْ ۚ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

Sözlerinden caydıkları için onları dışladık (lanetledik), kalplerini katılaştırdık. Kelimelerin anlamlarını yerlerinden kaydırarak tahrif ederler. Kendilerine hatırlatılan gerçeklerden nasip almayı unuttular. Pek azı müstesna onların yaptıkları bir hainliği haber alırsın. Yine de Onlara aldırma ve yeni bir sayfa aç. Allah, güzel davrananları sever.

Kelimeler iskelet ise, anlam o iskeletin ete kemiğe bürünmüş halidir. Kelimelere verilen manalar bir metnin nasıl anlaşılacağını belirler. Özellikle ortada bir metnin varlığı söz konusu olduğunda, tahrif ancak anlamlar üzerinden yapılabilir. Bu yöntem ile yapılan tahrif zamanla derinleşerek kazınamaz hale gelebilmektedir. Ancak Allah, Kur'an'ında bu işi hiç kimsenin inisiyatifine bırakmamıştır. Seçtiği kelimelerini yine aynı metin içinde eğip bükmenin söz konusu olamayacağı şekilde konumlandırarak, kitabı hakkıyla anlamak isteyenlere yolu göstermiştir. Orijinal olan metnin içinde hiçbir çelişki olmaması, Yüce Allah'ın bu yerleştirmesinin bir sonucudur.

Anlamlar üzerinden gerçekleştirilen tahrifin özellikle Musa'ya indirilen kitap ile başladığını söyleyebiliriz. İlgili ayet aşağıdaki gibidir.

Enam 6/91

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِذْ قَالُوا مَا أَنزَلَ اللَّهُ عَلَى بَشَرٍ مِنْ شَيْءٍ ۚ قُلْ مَنْ أَنزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَى نُورًا وَهُدًى لِلنَّاسِ ۚ تَجْعَلُونَهُ قَرَاطِيسَ تُبْدُونَهَا وَتُخْفُونَ كَثِيرًا ۚ وَعَلَّمْتُمْ مَا لَمْ تَعْلَمُوا أَنْتُمْ وَلَا آبَاؤُكُمْ ۚ قُلْ اللَّهُ ۚ ثُمَّ ذَرْهُمْ فِي خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ

Onlar, “Allah beşere bir şey indirmemiştir” derken, Allah’ı lâıykıyla takdir edemediler. De ki: Öyleyse, Musa’nın insanlara nur ve hidayet olarak getirdiği kitabı kim indirdi? Siz o kitabı kâğıtlara yazar, bir kısmını açıklar, birçoğunu da gizlersiniz. Sizin ve atalarınızın bilmediği pek çok şey de size onunla öğretili. Sen Allah de, sonra bırak onları, daldıkları bataкта oynaya dursunlar.

Kutsal metin yazılı hale geldikten sonra onun değiştirilmesi ancak anlam üzerinden olabilecektir. Üzerine bir de güçlü ve kurumsal ruhbanlık yapısı oluştuğunda, ortaya konulan manaların sorgulanması, söz konusu dahi edilemeyecektir. İsrailoğulları Mısır’da yaşadıkları uzun tarihsel süreç içinde, İbrahim ve sonrasında gelen resullerin getirdiklerini, sistematik olarak değiştirip yepyeni bir din oluşturmuşlardır. Yakup ve

Yusuf zamanında, resullüğü kendilerine geçirmek için amansız mücadele vermiş olan kardeşlerin soyu sahneye çıkıp tüm ilahi bilgileri kendilerini merkeze alarak yeniden oluşturmuş ve insanlığa kıyamete kadar sürecek fitneyi miras bırakmışlardır.

Kur'an; İsa (as)'nın getirdiklerini de görmezden gelen Yahudilerin, Eski Ahid olarak tanımladıkları ve Musa'dan İsa'ya (hariç) kadar Resullere verilmiş vahiylerin derlendiği Tevrat'ı bu çerçevede ele almaktadır. İbrahim'in soyundan devam eden tüm resullerin her birinin insanlığa imam olarak belirlendiği kesinlikle unutulmamalıdır.[31]

İsrailoğulları, Allah'ın insanlık için göndermiş olduğu dini kavmileştirip kendi yorum ve dar çerçevelerine hapsetmişlerdir. Kur'an'ın; sonradan Yahudiliğe evrilen İsrailoğulları'nın bu davranışlarını ve vahye yapmış oldukları müdahaleleri defalarca lanetlediğine tanık oluyoruz.[32]

4) Gizleyerek Tahrif

Hemen yukarıda verilen Enam 6/91 ayetinde vahyin Ehl-i Kitap tarafından gizlendiği açıkça ifade edilmiştir. Vahiyler metin olarak fiziki bir unsura geçirildikten sonra insanları orijinal metinden uzaklaştırmak için; “*Rabbiler (ilahiyatçılar) aracılığı ile ancak Allah'a ulaşılabilir!*” kuralı kurumsallaştırılmıştır. Böylelikle vahyin gerçek muhatapları orijinal metinden uzaklaştırılıp, din Rabbilerin (ilahiyatçıların) insafına terkedilmiştir. Kur'an'ın öncesinde indirilen kitaplar üzerinde oluşmuş olan sis perdesi ve ortada dayanılabilecek sağlam bir metnin olmayışı, Kur'an öncesi vahiyler konusunda oluşan kaotik ortamın ana sebebidir. İnsanları yönetmek ve kendisine kul etmek için iktidar gücünün din üzerinde her dönemde belirleyici olması; yönetilecek kitle üzerinde etkin olması istenen hususların abartılmasını, aleyhte olabilecek hususların ise görmezden gelinmesini sağlayacak şekilde dinin içine sokuşturulmuştur. Bir iki nesillik süre bile; böylelikle oluşturulmuş dini ritüelleri, dinin aslı olarak göstermeye yetmiştir.

Al-i İmran 3/187

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ فَنَبَذُوهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَاشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا ۖ فَبُئْسَ مَا يَشْتَرُونَ

Allah, kendilerine kitap verilenlerden kesin söz aldığında “Bu Kitabı insanlara açık açık anlatacaksınız, asla gizlemeyeceksiniz!” dedi. Verdikleri sözü göz ardı ettiler ve karşılığında geçici bir bedel aldılar. Aldıkları o şey, ne kötüdür!

Vahiy; nesilden nesile, içinden hiçbir şey çıkarmadan ve hiçbir şey ilave edilmeden aktarılması gereken bilgidir. Bu aktarım sürecinde gerçekleştirilecek her türlü gizleme O vahyi tahrif anlamını taşır. İyi niyet ile de olsa orijinal metne yapılacak her türlü müdahale tahriftir!

Maide 5/15

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ كَثِيرًا مِمَّا كُنْتُمْ تُخْفُونَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَعْفُو عَنْ كَثِيرٍ ۖ قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ

Ey Ehl-i Kitap! size, Kitap'tan gizlediğiniz birçok şeyi ortaya çıkaran, birçoğuna da dokunmayan Elçimiz geldi. Size Allah'tan bir nur ve açık bir kitap geldi.

Hud 11/5

أَلَا إِنَّهُمْ يَنْتُونِ صُدُورَهُمْ لِيَسْتَخْفُوا مِنْهُ ۚ أَلَا حِينَ يَسْتَغْشُونَ ثِيَابَهُمْ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُغْلِظُونَ ۚ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ

Bilin ki onlar, O'ndan (Allah'ın Kitabından) gizlenmek için göğüslerini iki büklüm ederler. Yine bilin ki örtülerine büründükleri zaman neyi gizlediklerini ve neyi açığa vurduklarını Allah bilir. Göğüslerde olanı da O bilir.

Nahl 16/55

لِيُكَفِّرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ ۚ فَتَمَتَّعُوا ۚ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ

Bunu, bizim verdiğimizizi gizlemek için yaparlar. Keyfini sürün bakalım; yakında öğrenirsiniz.

Yukarıdaki ayetler vahye el sürülmemesi konusunda Ehl-i Kitap'ın hiç de iyi bir imtihan vermediğinin açık kanıtlarıdır.

1. Örneklerle Kur'an'ın Anlamları Üzerinde Yapılan Saptırmalar

Müslümanlar ellerinde kitabın orijinalinin olması ile övünmekte ve sırf bu olgunun Kur'an'ın tahrifini mümkün kılmayacağına inanmaktadırlar. Bu söylem ilk bakışta kulağa hoş gelen doğru bir söylemdir. Gerçekten de orijinal metnin herkesin erişimine açık bir şekilde ortada olması, tek başına bu görüşü haklı çıkarır niteliktedir. Rabbimize şükürler olsun ki vahyin orijinaline, herkesin her ortamda erişebiliyor olması inanılmaz büyük bir nimettir. Her isteyen son Allah Resulü Muhammed (sav)'e ulaşmış olan vahyin orijinali ile muhataptır. Yine Allah O'ndan razı olsun ki, Muhammed (sav) Allah'tan Arapça olarak aldığı vahyi[33] aynı şekilde hiçbir harfine dokunmadan ve gizlemeden[34] kendisinden sonrakilere aktarmıştır. Allah Resul'ünden bizlere kadar gelen ve Mushaf olarak isimlendirdiğimiz elimizin altındaki kitap; Allah'ın Cebrail vasıtasıyla Muhammed'e indirdiği O kitaptır.

Kitabın kelimeleri, dizilişi, ayetleri, ayet grupları, sureleri, dilbilgisi kuralları, ayetleri arasındaki bağlantıları tamamıyla Allah'ın belirlediği şekildedir. Dolayısıyla hiç kimse bu yapıyı bozmaya, eklemeye, çıkarmaya, düzenlemeye, şekil vermeye, eksik gördüğü şeyi tamamlamaya, fazla bulduğu şeyi çıkarmaya, dilbilgisi kurallarını her ne gerekçe ile olursa olsun kendi kafasındaki yoruma uydurmaya yetkili değildir. Bu konuda yapılacak her türlü oynama keyfiliktir. Samimi hiç kimse sözde, bu sayılanlara kalkışmaya cesaret etmek şöyle dursun bunu yapmayı aklından bile geçirmez...

Çünkü O kitap bizzat; her şeyi görüp gözetenin bilgisi, tüm varlığı kuşatmış olanın eseridir...

O'nda; bir eksiklik, hata, tamamlanacak bir boşluk, şartlara uymayan bir fazlalık olduğu, varlık sahnesinde yetersiz kaldığı, çözümleri tatmin etmediği, insanları birbirine düşürdüğü ve çaresiz bıraktığı vehim edilmedikçe, hiç kimse bile bile ve göz göre göre ona müdahale etmeye cesaret edemez!..

Durumun özü böyleyken, yaşama yansıyan gerçek de böyle midir?

Bu sorunun cevabı; “Maalesef, hiç de öyle değil!” dir. Yani Müslümanlar da maalesef Kur’an’ın anlamlarını fena halde ve göz göre göre tahrif etmişlerdir. Bugün de; Kur’an daha iyi anlaşılсын diye aslında görünüşte iyi niyet ile yapılan Kur’an kelimelerini anlamlandırma çalışmaları, geçmişin sebebi malum anlam hatalarının taklitçiliğini göz göre göre sürdürmektedir.

Yazının girişinde belirttiğimiz Tarihselcilik ve Evrenselcilik kategorilerinin; “*Kur’an’ın hayatın akışı üzerinde ne kadar belirleyici olması gerektiği*” hakkında, Müslümanların tercihlerini sınıflandırmaya yönelik olduğunu hatırlatmak isteriz.

Yukarıda altı çizilen paragraftaki, Kur’an ile ilgili tespit edilen kurallar hakkında problemi olanlar için herhangi bir söz sarf etmenin anlamı olmayacağı açıktır...

Günümüzde “Meseleler sınırsız, ayetler sınırlı!..” görüşü, ilahiyatçılar ve bu ilahiyatçıları takip eden kitleler tarafından yaygın olarak ifade edilmektedir.

Tembellik ve asıldan kopulduğu için girilen her alandaki geri kalmışlığın verdiği atalet ile İslami sayılan coğrafyalarda oluşan ahval; kendisini Müslüman olarak tanımlayan çok geniş kitlelerde Kur’an’ın çözüm değil, kargaşa ürettiği fikrini yaygınlaştırmıştır. Bu sonuç; Kur’an ile Müslüman’ın arasını açtıktan sonra, araya bir takım Rabbîler yerleştirilerek oluşturulmak istenen “Kur’an’sız İslam” için her şeyi yapan oryantalistlerin de desteğiyle gelişmiştir.

Oysa ki Allah şöyle buyurmaktadır;

Bakara 2/213

كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّينَ مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيُخَكِّمَ بَيْنَ النَّاسِ فِيمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ ۖ وَمَا اخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ ۚ فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا لِمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِهِ ۚ وَاللَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

İnsanlar tek bir toplumdur. Allah, onlara müjde veren ve uyarılarda bulunan nebîler gönderdi; onlarla birlikte, gerçekleri içeren kitap da indirdi ki ayrılığa düştükleri konularda insanlar arasında o kitap hükmetsin. Kendilerine kitap verilenlerden başkası ayrılığa düşmedi. Bu da açık belgeler geldikten sonra birbirlerine üstünlük kurma gayretlerinden kaynaklandı. Sonra anlaşılmadıkları konuda, Allah,

müminleri, kendi onayıyla doğruya ulaştırdı. Allah, doğruları tercih edeni doğru yola yöneltir.

Ayette, Allah tarafından indirilen kitabın insanlar arasında hükmetmesi ve problemleri çözmesi beklenirken, kendi konumlarını belirleyici kılma hastalığının insanları ayrılığa ve derin kavgalara ittiği belirtilmektedir.

Görüleceği üzere Müslüman kimliğe sahip olanların, Kur'an karşısındaki tercih ve duruşlarına göre tasnifler yapıldıkça, önemli büyüklükteki grupların ayrışıyor olması dikkat çekicidir. Kur'an'ı; tüm bağlantılarıyla her şeyi kuşatan ve daima insanlığın önünde giden bir yol gösterici (huden) olarak gören ve bu imanı Kur'an'a tam olarak güvenen Müslüman kitle maalesef yok denilecek seviyede azdır. Bu değerlendirmenin kaynağı, Kur'an'ın belirleyiciliği üzerindeki kabulün, Müslümanlar arasındaki karşılığıdır. Zira Müslümanların; Kur'an'ı, yaşamlarında tam ve nihai yeterlilikte bir başvuru kaynağı olarak görmeye hazır olmadıkları rahatlıkla görülebilmektedir! Bunun en önemli etkenlerden ilki, herhangi bir konu gündeme geldiğinde Kur'an'a bakmak yerine daha ilk adımda; kaynak olarak zihinlerde akredite edilmiş Hadis ve İcma'nın dayatılıyor olmasıdır. İşin ilginç, İslamî Kaynak olarak Kur'an – Hadis – İcma – Kıyas sıralamasını savunanların; her konuda öncelikle Kur'an ayetlerine bakmaya çalışanlara ısrarla dayattıkları Hadis ve İcma'nın, aslında Kur'an'dan sonra bakılması gereken kaynaklar olduğunu unutuyor olmalarıdır!..

Bugün aramızda Allah resulü yoktur ama Allah'ın son Nebî'ye indirdiği vahyin orijinali herkesin elinin altındadır!.. Buna rağmen Kur'an'ın gerçeğin ta kendisi olduğuna güvenerek her problemin öncelikle ve ısrarla O'na götürülmesini savunan kitle günümüzde maalesef yok denecek kadar azdır!

Yapılan şey ise tam bir kolaycılık örneği olarak; yol gösteren (huden) O Kitabı rafa kaldırıp, yerine onu açıkladığını iddia eden Rabbî'lerin peşinden gitmek olmaktadır!.. Halbuki biraz düşünülse; Alemlerin Rabbi Allah'ın Kur'an'ında bahsettiği her konuda ve getirdiği düzenlemelerde, kendisinden başka hiçbir otoriteyi kabul etmeyeceği kolayca akledilebilecektir!.. Kendisi "Tasdik Eden" ve bir şeyin belge olma değerini belirleyen durumdayken; hiçbir tutarsızlığı, eksikliği, gediği olmayan, hiçbir haberi, kanunu, düzenlemesi tartışmaya açık olmayan, hiçbir müdahaleyi kabul etmeyen böylesi bir kitabın ikinci plana atılıp, O'nu yaratılmış olanın *Tasdikine* muhtaç duruma düşürmek akla ziyan bir durumdur!..

Kur'an'ın ikinci plana atılmasına sebep olan bir diğer etken de; "*Kur'an'ın manaları üzerinde geçmişte yapılmış olan ve kabul görmüş çıkarımlar esastır. Bu çıkarımlar tartışmaya açık değildir!*" iddiasıdır. Bu iddia geçmiş ulemaya olan itimattan ve bu kadar insanın yanlışta icma edemeyeceği düşüncesinden kaynaklanmaktadır.

Yazımızın bu bölümünde konuyla ilgili olarak herhangi bir mugalataya girişmeden felsefi ve tarihi söylemlere sığınmadan sadece bazı dilbilgisi kurallarından somut örnekler ile

Kur'an'ın manalarına, geçmişten itibaren nasıl ve hangi yöntem ile müdahale edildiği gösterilmeye çalışılacaktır.

Not; Verilen örneklerin Kur'an'da yer alan kullanımları ve arapça kök kaynakları ile kelimelerin dilbilgisi özellikleri konularında www.kuranmeali.com sitesinden yararlanılmıştır. Böylesi detaylı çalışmayı karşılaştırmalı mealler ile birlikte herkesin kullanımına sunanlardan Allah razı olsun.

1) Kuran'da Çelişki Yoktur!

Kur'an'da bir çelişki asla kabul edilemez! Böyle bir durum her türlü eksiklikten münezzehtir. Şöyle düşünmek de aynıdır: “Allah kendi katında her türlü eksiklikten münezzehtir. Kitap ise yeryüzünde türlü türlü eksikleri olan insanların konuştuğu bir dil iledir ve sınırlıdır. Yaradılıştaki mükemmelliğin tümüyle ve aynı muhteşemlikle bu kitapta da olması beklenemez. Zira hadiseler sınırsız ama ayetler sınırlıdır. Dolayısıyla insan kendisinde olan idrak ve muhakeme yeteneği ile Allah'ın murad ettiği şeylere uygun çözümler üreterek, ayetlerde bulunamayan meselelere çözümler getirmek durumundadır.”

Kanaatimiz, böylesi bir yaklaşım Müslüman için intihar ile eşdeğerdir!

Ancak ne var ki Müslümanların Kur'an'a yaklaşımları bu yöndedir. Kur'an'da münafıklığın cezası yoktur (Bu ifade, olmadığı anlamına gelmeyip biz bulamadığımız içindir). Diğer taraftan; “Allah Resulünün münafıkların reisi sayılan Abdullah bin Übeyy bin Selûl'e karşı bir yaptırım uygulamadığı, ona saygı gösterdiği hatta cenaze namazını dahi kıldırıldığı” rivayet edilir. Halbu ki kafalara yer etmiş bu kadim bilgi, Tevbe 9/84 ayetiyle açıkça çelişen bir durumdur. Yakup (as)'ın oğullarının münafıklığı da ayrı bir konudur. Tüm bunlar; “Müslüman olduğunu belirten bir kişiye, sen mümin değilsin demeyin!”[35] ayetine yüklenen anlam ile toplum nezdinde oluşturulmuş bir hassasiyetin sonucudur. Diğer yanda ise “Dinde zorlama olamaz!”[36] ayeti de yeryüzünde olması gereken türden bir inanç hürriyetinin garantisidir.

Hal böyle olunca dinin temel kaynağını çelişkili ve yetersiz gösteren görüşler pusuda beklemekte ve fırsat kollamaktadır. Müslümanların kitaplarından sıyrılıp, kendi oluşturdukları anlayışlar ile dini hakim kılan sistemler üretmeye çalışmaları, çelişkilerin de kaynağını oluşturmaktadır. Müslümanların Kitaptan bağımsız anlayışlarının kitapla olan çelişkilerini tevil ile gidermeye çabalayan süreçler; bugün ilahiyatçılar, felsefeciler, akademisyenler hülasa ulema olmaksızın anlaşılabilir bir kitap ile insanlığı karşı karşıya getirmiştir.

Bu çalışmada konuya işaret etmesi maksadıyla yer verdiğimiz kısıtlı örnekler maalesef katlayarak çoğaltılabilecek potansiyeldedir...

a) Örnek 1 : ŞAHİT (شاهد) Kelimesi

Şahit kavramının kök harfleri ش ه د olup, aynı kökten üretilmiş Kur'an'da 160 kelime kullanımı mevcuttur.[37]

شَهَادَة Şehadet ve شُحُود şuhud göz veya basiretle görerek hazır olmaktır. Kimi zaman sadece “hazır olmak” anlamında kullanılır. Ancak en uygun olanı شُحُود formunun sadece “hazır olmak”; شَهَادَة şehade formunun ise sadece “görmek” anlamında olmasıdır. Hazır bulunulan yere مَشْهَد meşhed kocası yanında bulunan kadına مُشْهِد müşhid denir.

شَهَادَة Şehadet, basiret veya gözle görmekten kaynaklanan bir bilgiye dayalı sözdür. أَشْهَدُوا “Onların yaratılışına şahit mi oldular.” (Zuhruf 43/19) Yani gözleriyle gördüler mi? خَلَقَهُمْ

شَهِدْتُ Şahidetu kelimesi iki anlamda söylenir. Biri bilgi yerine kullanılır ve onunla tanıklık yapılır. أَشْهَدُ بكذا “Şuna tanıklık ederim” denir. Şahidin اَعْلَمُ “biliyorum” demesi kabul edilmez. Onun أَشْهَدُ “şehadet ederim” demesi bilgisinin görmeye dayandığını belirtmesi gerekir. İkincisi ise yemin anlamındadır.

شَهِيد Şahid hazır olan, bir şeye şahit olan, ölmekte olan kişi.[38] Şahitlik yapmak, tanık olmak, görmek, göstermek, seyretmek, izlemek, delil getirmek, göz önünde, belge, vesika, görünen, seyirci.[39]

Kelimenin tüm anlamlarından, **şahit**liğin; kesinlikle görmek veya duymakla olacağı anlaşılmaktadır. Kişinin görmediği, duymadığı bir şeye şahit olması mümkün değildir. Bu kelime Kur'an'da ulaşmak,[40] görünen,[41] şahitlik[42] anlamlarında kullanılmıştır.

Kur'an'da delil getirmek ve delil olmak noktasında en temel kavram olan **şahit** hakkında bir tek istisna söz konusu edilir.

Yusuf 12/26

قَالَ هِيَ رَأَوْنَتِي عَنْ نَفْسِي ۖ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِنْ أَهْلِهَا إِنْ كَانَ قَمِيصُهُ قُدَّ مِنْ قُبُلٍ فَصَدَقَتْ وَهُوَ مِنَ الْكَاذِبِينَ

Yusuf dedi ki “İsrarla benden yararlanmak isteyen odur.” Kadının ailesinden bir bilirkişi/şahit şöyle dedi/şahitlik etti: “Eğer gömleği önden yırtılmışsa kadın haklı, o yalancının tekidir.

Bu ayette وَشَهِدَ شَاهِدٌ veşehide şahidun ibaresi gözle gören şahit değil de bir belge ile bilirkişilik yapan kişi olarak anlamlandırılmıştır. İstisnasız tüm tefsir ve mealler ayeti bu şekilde anlamlandırmıştır. Eğer bu ayetteki **şahitlik**; tüm Kur'an'da olması gerektiği gibi **gözle görmek** şeklinde anlamlandırılırsa, kodlarını İsrailiyat kaynaklarından almış bir hikaye ile uyumsuz bir anlam çıkacak ve dikte edilen hikaye çökecektir!..

Diğer taraftan bu anlamlandırma Kur'an'da önemli bir çelişkinin de kaynağı gibi durmaktadır. Zira bu yorum ile çok önemli bir karışıklık ortaya çıkmaktadır. Nisa 4/15; Nur 24/4, 13, ayetlerinde, kadına zina iftirası için dört **şahit** getirilmesi şartı vardır.

Nur 24/6

وَالَّذِينَ يَرْمُونَ أَزْوَاجَهُمْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ شُهَدَاءُ إِلَّا أَنْفُسُهُمْ فَشَهَادَةُ أَحَدِهِمْ أَرْبَعُ شَهَادَاتٍ بِاللَّهِ ۖ إِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ

Eşlerine zina suçu atan ve kendileri dışında şahitleri olmayanlar... Böyle birinin şahitliği, kesinkes doğru söylediğine dair dört defa Allah'ı şahit tutması ile olur.

Ayette eşini zina halinde gören kişinin şahitliği kabul edilmemekte ve suçlama için yeterli sayılmamaktadır.

Nisa 4/15

وَاللَّاتِي يَأْتِينَ الْفَاحِشَةَ مِنْ نِسَائِكُمْ فَاَسْتَشْهَدُوا عَلَيْهِنَّ اَرْبَعَةً مِنْكُمْ ۚ فَاِنْ شَهِدُوا فَاَمْسِكُوهُنَّ فِي الْبُيُوتِ حَتَّىٰ يَتَوَقَّاهُنَّ الْمَوْتُ اَوْ يُجْعَلَ لِلّٰهِ لِهِنَّ سَبِيلًا

Kadınlarınızdan fuhuş yapanlara karşı aranızdan dört şahit getirin, şahitlik ederlerse, onları, ölünceye veya Allah bir yol açıncaya kadar evlerde tutun.

Nur 24/4

وَالَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاجْلِدُوهُمْ ثَمَانِينَ جَلْدَةً وَلَا تَقْبَلُوا لَهُمْ شَهَادَةً أَبَدًا ۚ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

İffetli kadınlara zina suçu atan sonra dört şahit getiremeyenlere seksen kamçı vurun; ebediyen onların şahitliğini kabul etmeyin. Onlar yoldan çıkmış kimselerdir.

Nur 24/13

لَوْلَا جَاءُوا عَلَيْهِ بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ ۚ فَإِذْ لَمْ يَأْتُوا بِالشُّهَدَاءِ فَأُولَٰئِكَ عِنْدَ اللَّهِ هُمُ الْكَاذِبُونَ

Bir de o çete bu suçlama için dört şahit getirseydi ya? Getiremediklerine göre onlar Allah'ın yanında yalancı kimselerdir.

Bu ayetlerde; kadınlara zina iftira edenlerden dört şahit istenmekte, aksi taktirde had uygulanacağı açıkça belirtilmektedir. Bu getirilecek olanlarda şahit olabilme vasfından dolayı mutlaka olayı tüm detayı ile görmüş olma şartı aranmaktadır. İslam fıkhi bu konuda hiçbir şekilde *bilirkişi* kabul etmez.

Oysa Yusuf suresinde hem bir kadın, hem de bir Allah resulü, zina suçlaması ile karşı karşıyadır.[43] Zina iftirası şeklinde algılanan Seyyid'in[44] karısının karıştığı olaydaki şahidin sadece bu ayete özel olarak *bilirkişi* şeklinde anlaşılması, (haşa) Kur'an'da açık bir çelişkinin varlığını kabul etmek olacaktır.

Bu durumda ortada şöyle bir ikilem (çelişki) söz konusudur. Eğer bilirkişi, şahit olarak kabul edilebiliyorsa kadına zina iftirası atanların da iftiralarını ispat için, olayı *gözüyle gören dört şahit* arama zahmetine girmeden *dört bilirkişi* getirmeleri yeterli olmalıdır. Eğer bu olmayacaksa -ki yeterli olmamalıdır- Yusuf suresi 12/26'daki şahit, Yusuf ve Kadın ile aynı ortamda bulunmuş ve gömleğin yırtılmasına şahit olmuş biri olmalıdır. Yani Seyyid'in yanında bulunan ve odadaki olayı görmeyen kişiye şahit denemez! Böyle biri olsa olsa bilirkişi olabilir. Ama Allah bu kişiyi bilirkişi değil, وَشَهِيدٌ *ve şehide şahidun* ibaresiyle şahit olarak belirtmiştir.

Yazının hedefi somut sorunları tespit etmek olduğundan konuyu uzatmanın gereği yoktur. Bu konu ile ilgili tefsirlere bakılarak neler söylendiği incelenebilir. Bilirkişiliğin Kelime-i Şehadet konusuna ve Al-i İmran 3/18 ayetine dayanarak ispat edilmeye çalışılması sorunu ortadan kaldırmayacağı gibi, aksine “*zina suçlamasında bulunanın dört bilirkişi getirmesinin yeterli olacağı*” görüşüne yani çelişkiye haklılık kazandıracaktır. Ali İmran 3/18 deki şahit, ayette (وَأُولُو الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ – ve ullulilmi kaimen bilkıst) kıstı ayakta tutan ulul ilim sahipleri olarak belirtiliyor. Kur’an gerçeğin ta kendisidir. [45] Bu gerçek de kainatta zaten kendisini her daim gösterir. Dolayısıyla her insan vahiy gerçeğine gözleriyle de tam anlamıyla emin olarak şahit olur.

Ancak burada şöyle bir aldatmaca yapılmaktadır. “Allah’ı görmediğimiz halde onun varlığına ve birliğine şahidiz. Dolayısıyla burada gözle görmeden şahitlik yapılıyor!” denilmektedir. Bu yaklaşımdaki aldatmaca şudur. “La İlahe İllallah” derken söylediğimiz “Allah’dan başka ilah yoktur!” sözüdür. Burada Allah’ı gördüğümüze değil Allah’a denk sayılabilecek Allah’dan başka ilah görmediğimizi ve olamayacağını söylemiş oluyoruz. Unutulmamalıdır ki bir olaya dair şahitlik yapan kişi, gördüğünü anlatırken olaya dahil edilmeye çalışan herhangi bir unsur, olay ile ilgili değilse, şahidin onu görmediğini ifade etmesi de bir şahitliktir. Kelime-i Tevhid’e dönecek olursak, Allah’ın cc tam olarak görülmesi söz konusu bile değildir. Bu durumda Kul’un şahitliği; müşahede edilebilen yaratılmış hiçbir şeyin onun yanında ilah olamayacağına şahitliktir. İbrahim’in gökyüzü ile ilgili müşahedesi tam da buna örnektir. [46] Elçiye şehadet konusuna gelince; elçinin elçiliği getirdiği şey üzerindendir. Muhammed’e indirilen, Kur’an, bilip anlayabileceğimiz şekilde elimizin altındadır. Kur’an’a inanmak ve onun elçi olduğunu kabul etmek için araçlara ihtiyaç yoktur. Unutmamalıdır ki, Nebî’miz hayattayken onu gördüğü halde Muhammed’in Allah’ın Resulü olduğuna şahitlik etmeyen bir çok insan vardır.

Sonuç olarak; Yusuf 12/26 ayetinde ki şahid kavramının anlamı doğrultusunda ya kafada oluşturulmuş hikaye terk edilecektir ya da anlamı kesin olarak duymak ve görmek olan şahit kavramı bir kereliğine de olsa çarpıtılıp, Yusuf hikayesi İsrailiyata uydurulacaktır. Aksi halde hiçbir şekilde bu çelişki giderilemeyecektir.

b) Örnek 2 : EL KESME (كَطَّنَ katta’nâ fiili)[47]

Geleneğin şekillendirdiği Yusuf kıssasının efsanevi el kesme olayı da görünürde bir başka çelişkinin kaynağıdır.

Yusuf’un güzelliğine hayran kalıp, bıçakla ellerini kesmelerine rağmen bunun farkına varmayan kadınların anlatıldığı sahneyi hemen herkes bilir.

Yusuf 12/31

فَلَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّ أَرْسَلَتْ إِلَيْهِنَّ وَأَعْتَدَتْ لَهُنَّ مُتَّكَأً وَآتَتْ كُلَّ وَاحِدَةٍ مِّنْهُنَّ سِكِّينًا وَقَالَتِ اخْرُجْ عَلَيْهِنَّ ۚ فَلَمَّا رَأَيْنَهُ أَكْبَرْنَهُ وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا هَذَا بَشَرًا إِنْ هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ

Kadınların kendisini yermesini işitince onları davet etti; koltuklar hazırladı; geldiklerinde her birine birer bıçak verdi. Yusuf’a: “Yanlarına çık” dedi. Kadınlar Yusuf’u görünce şaşıp ellerini kestiler ve “Allah’ı tenzih ederiz ama, bu insan değil ancak çok güzel bir melektir” dediler. (DİB Meali)

Ayette geçen فَلَمَّا رَأَيْنَهُ أَكْبَرْنَهُ وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا هَذَا بَشَرًا إِنْ هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ cümlesini “Kadınlar Yusuf’u görünce şaşıp ellerini kestiler ve “Allah’ı tenzih ederiz ama, bu insan değil ancak çok güzel bir melektir” dediler” şeklinde çevrilmiştir. Ayetin öncesinde ve sonrasında Yusuf’un güzelliğine ait hiçbir emare söz konusu edilmediği halde bu ayetten Yusuf’un kadınlara ellerini kestirip üstelik farkına vardırılmayacak kadar güzel olduğu çıkarılmıştır. Konumuz Yusuf (as)’ın güzelliği değildir. Bu ayette sıkıntı oluşturan şey ayette kadınların ellerini kesme fiilinin كَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ katta’na eydiyehunne şeklinde gelmiş olmasıdır.

Yukarıdaki ayette verilen mana ile Kur’an üzerinde çelişki oluşturan ibare كَطَّعْنَ katta’nâ kelimesidir. Kök harfleri قطع olan bu kelime Kur’an’da 36 kez geçmiştir. Anlamı kesmek/koparmaktır. قطع kelime;

Cisimler gibi gözle görülen bir şeyi veya varlıkları sadece akılla bilinen şeyler gibi basiretle algılanan şeyleri birbirinden ayırmak demektir. İnsan bedenindeki organların kesilmesi bunun bir misalini oluşturmaktadır. Elbiseyi kesmek de bu mananın içinde yer alır.[48]

Bu kelimenin fiil olarak manaları kesmek, alıkoymak, kat etmek, men etmek, meyvesini toplamak, akraba ile ilişkiyi kesmek, yol almak, yolu kesmek, hasmını susturmak, aşama kaydetmek, namazı kesmek şeklindedir. İsim olarak ise kıta, bir şeyden kopan parça, parsel, mutlak, kesin, kesici dişler, kesişen, boykot, kesme cihazı gibi anlamlarda kullanılmaktadır.

Kelime Kur’an’da 7 defa isim olarak kullanılmıştır. Bitmez, tükenmez, kesilmez,[49] kestirip atan,[50] kesilmiş,[51] bütünün bir parçası,[52] kıtalar[53] şeklinde gelen isimler haricinde kalan 30 kullanımın tamamı fiildir. Bu fiillerin tamamında anlam hem maddi hem de mecazi anlamda kesmektir. Neslin devamını kesmek,[54] insanlar arasındaki bağları kesmek,[55] Allah’ın birleştirilmesini emrettiğini kesmek,[56] ilişki kesmek,[57] ateşten elbise biçmek,[58] zalimlerin kökünün kesilmesi,[59] herhangi bir şeyi (ağaç) kesmek,[60] zalimlerin ardını kesmek,[61] parçalamak,[62] geçmek, kat etmek,[63] ayırmak, parçalamak,[64] bozguncuların el ve ayaklarını çapraz kesmek (koparmak),[65] hırsızın elini kesmek (koparmak),[66]

Kelimenin lügat anlamlarında ve Kur’an kullanımlarında ön plana çıkan anlam bir şeyi kesip ayırmaktır.

Kelimenin bu anlamlarına göre Yusuf suresindeki **وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ** ibareye maddi anlamda bir şeyi kesmek anlamı verilecekse bu anlam “*ellerini kesip kopardılar*” şeklinde olmalıdır. Tüm meal ve tefsirler bu kelimeye ellerini kestiler manası vermişlerdir. Kast ettikleri anlam ise “*ellerini yaraladılar*” manasıdır. Hiç kimse Yusuf 12/31 ayetindeki bu kelimedenden ellerini kesip kopardılar sonucunu çıkarmadığı gibi bunu ima bile etmemiştir. *Katta’na* **وَقَطَّعْنَ** kelimesine yüklenen anlam “*yaraladılar*” olmuştur. Oysa bu kelimenin ne sözlüklerde ne de Kur’an’da yaraladılar şeklinde bir anlamı hiç bulunmamaktadır.

Maide 5/33

إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خِلَا
فٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ۚ ذَلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا ۗ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ

Allah’a ve elçisine karşı savaşan ve ortalığı birbirine katmaya çalışanların cezası öldürülmeleri veya asılmaları yahut ellerinin ve ayaklarının çapraz olarak kesilmesi ya da bulundukları yerden sürülmeleridir. Bu, dünyada uğrayacakları rezilliktir. Ahirette ise onları büyük bir azap beklemektedir.

Maide 5/38

وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا جَزَاءً بِمَا كَسَبَا نَكَالًا مِنَ اللَّهِ ۗ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

Erkek hırsız ile kadın hırsızın ellerini kesin ki kazandıklarına karşılık bir ceza, Allah tarafından bir caydırma olsun. Üstün olan ve doğru kararlar veren Allah’tır.

Ayette kelime Yusuf suresindeki ibareye benzer şekilde geçmiştir. *“İkisinin ellerini kesin”* (Maide 5/38). Üstteki ayette de (Maide 5/33) kavram aynıdır. Ayetlerde gayet açık bir şekilde kavram, ceza olarak el ve ayak organlarını kesip koparmaktan bahsetmektedir.

Çelişki olarak karşı karşıya kalınan yer de tam burasıdır. Anlam, Yusuf suresinde meallerin verdiği şekliyle ellerin ve ayakların yaralanmasını kast etmemektedir. Eğer Yusuf suresinde geçen **وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ** katta’na eydiyehunne ibaresine elleri yaralamak manası verilebiliyorsa, hırsızın elinin kesilmesini bildiren ayetteki kelimeye de ellerin yaralanması manası verilmesinin önünde hiçbir engel kalmamaktadır. Nasıl ki bu kabul edilemez ise Yusuf suresindeki ayette geçen kelimeye de o anlamın verilmesi doğru olmamalıdır.

Yine bu kelime bir organı belirtir şekliyle Enam 6/45 ayette **فَقَطَّعَ دَابِرُ** şeklinde geçmektedir. Burada geçen “dabir” kelimesi, insanın arkasını ve arkasındaki organı kast etmesine rağmen burada kelimenin bir mecazı kast ettiği açıktır.

Dolayısıyla Yusuf suresindeki kullanımın da mecazi olması gerekmektedir. Bu durumda **وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ** ibaresinin manası “*ellerini çektiler*” şeklinde olmak durumundadır.

Bu açıklamaya şöyle bir itiraz gelecektir. Madem Yusuf suresindeki ibareye mecazi olarak *ellerini çektiler* manası verilebiliyor, o halde hırsızın ellerinin kesilmesini emreden ayetteki (Maide 38) *فَأَقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا* ibare mecazi anlaşılamaz mı?

Bu mümkün değildir. Zira, asıl olan bir kelimenin maddi anlamıdır. Mecaz anlamak için cümle içinde kuvvetli başka karinelerin bulunması gerekir!.. Ayetteki sahneyi gözümüzün önüne getirecek olursak; ellerin kesilip koparılması büyük bir acıya, elini kesenlerde aşırı kan kaybına yol açacaktır. Bu durumdaki bir insanın hiçbir şey hissetmemiş olmasının olanağı yoktur. Yusuf suresinde “*kadınlar ellerini kestiler*”dedikten sonra, ellerini kesen kadınların büyük bir acı içinde olduklarını belirten hiçbir karine yoktur. Tam tersi hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam etmişlerdir. **İşte bu durum ayette geçen *وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ* ibaresini mecaz olarak ve “*ellerini çektiler, onunla uğraşmayı bıraktılar*” şeklinde anlamayı zorunlu kılmaktadır.**

Maide 5/33 ve 38 ayetlerinde ise mecaz anlamak için bir karine yoktur. (.. *جَزَاءٌ بِمَا كَسَبَا نَكَالًا* ..) Üstelik ayete göre cezanın *nekel*, yani başkalarının da görüp ibret alması için görünür olması gereği vardır. Bu durumda ibareyi maddi anlamın dışında anlamlandırmak olanaksızdır.

Yusuf suresinde geçen söz konusu ibarenin anlamının maddi olduğunu söylemek, yani Yusuf’un güzelliğinin etkisiyle kadınlar ellerini kestiler ama bunun farkına varmadılar şeklinde açıklamak tam bir garabettir. Bu kelimenin kesmek koparmak manasını, - kelimenin böyle bir anlamı olmamasına rağmen- bıçağın ucuyla ellerini yaraladılar şekline çevirmenin ise ne tür karışıklıklara yol açacağı ortadadır.

Ulemanın, İsrailiyat ve olmadık rivayetler ile[67] Kur’an’ı; çelişkili, en sıradan hadiselerde bile akla ve mantığa tamamen aykırı güvenilmez, çelişkiler yumağı bir kitap durumuna düşürmesi hiçbir şekilde kabul edilemez. Özellikle; Kur’an, Kur’an ile açıklanmalıdır diyenlerin bu noktalarda biraz olsun ortaya fark koymaları beklenirken, meal ve tefsirlerinde çelişkileri görmezden gelmeleri kabul edilir bir durum değildir.

Bu gibi her türlü özensiz yaklaşımlar karşısında; Kur’an’ın, değerinden ve insanlara yol gösterici olma özelliğinden, bir şeyin eksilmesi elbette ki söz konusu dahi değildir.

2) Allah (cc) Kur’an’da Bilinçli Boşluklar Bırakmamıştır

c) Örnek 3: KALPLERE MÜHÜR VURULMASI (Bakara 2/7)[68]

Bakara 2/7

خَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ ۖ وَعَلَى أَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

Allah onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir. Onların gözlerine de bir çeşit perde gerilmiştir ve onlar için (dünya ve ahirette) büyük bir azap vardır. (DV Meali)

Kur'an'ın daha en başında “*kalpleri ve kulakları mühürlenmiş gözleri perdeli*” birilerinden bahsedilmektedir. İbareler sağa sola bükülemeyecek netliktedir. Burada üstelik söz konusu edilen fiillerin faili Allah'dır. Allah'ın kullarının ahireti kazanmak için kullanmaları gereken Kalplerine mühür vurması; çok sayıda, Allah'ın affediciliği[69] ve kullarını imtihan ettiği ile ilgili ayetlerle görünürde çelişmektedir. Zira kalb karar verme mekanizmasının merkezidir. Bu merkezin mühürlenmesi kulun iradesini yok edeceğinden, o kulu doğruya yönelme noktasında çaresiz bırakacak ve mantık çerçevesinde o kula din gününde; “*Eğer Kalbimi mühürlemeseydin ben de doğru yolu bulabilirdim!*” mazeretini ileri sürme olanağı verecektir. Bu durum hem tefsircileri hem de Kur'an'a yaklaşmak isteyenlerin zihinlerini meşgul etmektedir. Ayette mecaz sayılmayı gerektirecek herhangi bir somut ibare olmamasına rağmen, bahsi geçen çelişkiden kurtulabilmek için *hatem* kelimesinin mecaz olduğu kanaatine varılmıştır. Bazı müellifler bunu meallerine yansıtırken meali olduğu gibi verip tefsirlerinde mecaz yaklaşımını savunmuşlardır.

Bu durumda Allah'ın ayetinde açıkça belirtmediği bir boşluk, kullar tarafından doldurulmuş olmaktadır. Oysa bu türden boşluk doldurmak maksadıyla oluşturulan köprüler, asıl bağlantıların üzerini örtmekte ve ayetin anlamının derinliksiz kalmasını sağlamaktadır. Böylelikle oluşan ezberler, Kur'an gerçeğini arayanların yolunu en fazla yanıltan yön işaretlerine dönüşmektedir.

Bakara 2/7 ayetinde öncelikli olarak iki kelime; *kalb* ve *hatem* belirleyici durumdadır. Ayetin anlaşılması için mutlaka; *semi* ve *basar* kelimeleri de detaylı bir şekilde analize eklenmelidir. Çalışmaya başlandığında bunların da yetmeyip daha birçok kavramın devreye gireceği görülecektir...

Kalp sözcüğü El Müfredatta şu şekilde geçmektedir:

Bir şeyin kalbi, onun bir şekilden başka bir şekle çevrilmesi, döndürülmesidir. Bu insanın kendi yolundan çevrilmesi/alıkonulması anlamına gelir (29/21). Aynı kökten gelen “inkilab” ise, döndürülmek, bir işi bırakmak, geri dönmek, çekilmek anlamlarına gelir (3/144-7/125-83/31). İnsanın kalbine gelince, deniyor ki: Çokça değiştiğinden/aşırı değişkenliğinden bu adı almıştır. Kalbin eylemi veya özelliği olan ruh, ilim, şecaat gibi manalar da kalp diye adlandırılır. Taklib; bir şeyin bir halden başka hale geçmesi. Taklibul Umur; İşleri evirip çevirmek, onlara derinlemesine bakmak. Akıl. (Müfredat KLB maddesi)

Hatem kelimesinin anlamları ise şu şekildedir.

“Kelime iki şekilde açıklanır. Birincisi; Fiil mastar olup mühür ve damganın nakşı ile bir şeye tesir etmek” anlamı taşır. İkincisi: Bu nakşın sonucunda ortaya çıkan, elde edilen eser, iz” Nakıştan elde edilen eserin kendisini ifade eder. Bir şeyi sağlamlaştırma ve koruma altına alma anlamında kullanıldığına da rastlanır ki, bu kitaplara ve kapılara vurulan mühür onların korunmasını ve sağlama alma anlamını da taşıdığından bu kavramla ifade edilir”.

“Bazen de meydana gelen nakış baz alınarak bir şeyden bir etkinin meydana gelmesi anlamında kullanılır. Kimi zaman da bir işin sonuna gelmeyi, sonuna ulaşmayı anlatır. Bu bağlamda “hatemtu-l Kur’an” “Kur’an’ı hatmettim, O’nu okuyarak sonuna kadar ulaştım” denmesi de bundandır”.

Ayrıca bu kelime sözlüklerde “bir şeyi sona erdirmek, tamamlamak, bitirmek, son, netice, bir şeyin en ucu, yüzük” gibi manalara gelmektedir.

Ayette geçen *Hatemallah* ibaresi *mazi* (geçmiş zaman) fiil formundadır. Yani bu mühürlenme şu anda değil geçmiş zamanda yapılmıştır. Yine aynı ibare başka bir ayette vahye duyarsız kalanlara ileride başlarına gelebilecek bir tehdit olarak geçmektedir.

Enam 6/46

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَخَذَ اللَّهُ سَمْعَكُمْ وَأَبْصَارَكُمْ وَخَتَمَ عَلَى قُلُوبِكُمْ مَنْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِهِ ۚ انْظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لِمَنْ هُمْ فِي صُدُفُونَ

De ki “Düşünsenize, Allah dinleme ve görme özelliğinizi alsa, kalplerinizi çalışmaz hale getirirse Allah’tan başka onları size geri verecek hangi ilah vardır?” Baksana, bu ayetleri evire çevire biz nasıl açıklıyoruz sonra onlar nasıl yüz çeviriyorlar? (SV Meali)

Bu durumda ayetten, mühür vurulmanın bir süreci gerektirdiği anlaşılmaktadır. Ayetlerden yüz çevirmiş olmalarına rağmen onların kalpleri mühürlenmemiş, göz ve kulakları perdelenmemiştir. Süreç bir örneklik olarak misal verilmiştir. Zira *hatem* aynı zamanda tamamlamak anlamındadır. Kur’an’ın tamamı okunduğunda *hatim* edilmiş sayılması bundandır.

Kalp; görme ve dinleme ile vahy’in buluşup aklın açığa çıktığı yerdir. Dolayısıyla kalp, işleri evirip çevirecek kararları verebilmek için sürekli hareket halindedir.

Görme ve dinleme, aynı zamanda şahitliğin gerektirdiği fiillerdir. Resullerin aldığı vahiyler ancak bu yoldan insanlara ulaşır. Vahiy, duyu organları ile, onu elde eden insanın kalbine ulaşır. Burada oluşan kabul ile vahiy, *kalbin merkezini oluşturan ve her daim sabit olan Fuad’a* yerleşir. Vahyin Fuad’a yerleşmesi teslimiyettir. Bundan sonra kalb, fuadın etrafında döner. Vahye tam teslim olmuş olan Fuad, kalb ile vahyi zikrederek (hatırlayarak) kararlar verir. Böylece Sadr’ından vahiy doğrultusunda işler meydana getiren kişi; baktığını vahiy ile görür, işittiğini vahiy ile işitir, kararlarını vahiy ile alır ve adımlarını vahyin ölçüsünde atar...

İşte bu şekilde Fuadını,[70]Kalbini[71]ve Sadrını[72]vahiy ile yönetebilen bir mümin, Allah katında şahitlerden olacaktır.

Hadid 57/19

وَالَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ ۚ وَالشَّهَدَاءُ عِنْدَ رَبِّهِمْ لَهُمْ أَجْرُهُمْ وَنُورُهُمْ ۚ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ

Allah’a ve elçisine inanıp güvenenler, Rableri katında özü sözü doğru ve şahit sayılacak kimselerdir. Onların hem alacakları ödül hem de ışıkları (nurları) vardır. Ayetlerimiz karşısında yalan yanlış şeylere sarılarak ayetleri görmezlikten gelenler ise cehennem ahalisidir. (SV Meali)

Bu şahitlik elbette ki görülerek, bilinene şahitliktir. Görülmeyene şahitlik söz konusu değildir. İlgili ayet bu konuda şüpheye yer bırakmayacak niteliktedir.

Maide 5/117

مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ ۖ وَكُنْتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَّا دُمْتُ فِيهِمْ ۖ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتُ أَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ ۖ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ

Bana ne emrettiysen onlara onu söyledim. “Benim Rabbim ve sizin de Rabbiniz olan Allah’a kul olun” dedim. Aralarında bulunduğum sürece onlara şahittim. Beni vefat ettirdikten sonra onlar, sadece senin gözlemin altındaydılar. Her şeye şahit olan sensin. (SV Meali)

Vahiy ile hareket etmemek Sünnetullah’a göre akıllı doğru işletmemektir.

Bakara 2/171

وَمَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا كَمَثَلِ الَّذِي يَنْعِقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ إِلَّا دُعَاءً وَنِدَاءً ۚ صُمُّ بَعْضُ عَمِيٍّ فَهُمْ لَا يَهْتَفُونَ

Kendilerini âyetlere kapatanların durumu, anlamadığı sese karşı öten karganın durumu gibidir; onların duyduğu sadece bir çağrı ve seslenmedir. Sağır, dilsiz ve kör kesilirler. Onlar akıllarını kullanmazlar. (SV Meali)

Kur’an’da akıl kavramı ile ilgili ع ق kökünden 49 kullanım mevcut olup bunların 47 tanesi يَهْتَفُونَ akıllı kullanma şeklindedir.

Sudur – Kalb– akıllarındaki ilişki şu ayette belirgindir.

Hac 22/46

أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُونَ لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا أَوْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى الْأَبْصَارُ وَلَكِنْ تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي الصُّدُورِ

Yeryüzünde dolaşmıyorlar mı ki, orada olanları akledecek kalbleri, işitecek kulakları olsun. Ama yalnız gözler kör olmaz, fakat sudurlarda olan kalbler de körleşir..

Fuad > Kulub > Sudur birbirine bağlantılı halkalar gibidir. Akıl, bu üçünün doğru ve senkronize şekilde birbirleriyle olan bağlantısı olmaktadır. Allah; vahy ile beslenmediği taktirde, Fuad > Kulub > Sudur arasındaki bağlantıyı oluşturan akıla olumsuzluk atfetmektedir.[73] Bu durumda kalbi vahiy ile besleyip hareket ettirmeyen her düşünce/akıl, Sünnetullah’a göre kör ve sağır olarak kabul edilmektedir. Allah, ilk beşer Nebî’den itibaren Kalplerin yapısını bu şekilde belirlemiştir. Hiçbir dönemde de insanlık

vahiyden mahrum bırakılmamıştır. İnsanlar; Allah'ın biçimlendirip kararlaştırdığı Fuad > Kulub > Sudur'ları ile Allah'ın indirdiği vahy karşısında imtihandadır!..

Allah Nuh'un soyundan gelen[74] İbrahimi gönderdi. Onu ve soyunu insanlığa önder yaptı.[75] Oğlu İshak'ı ve İsmail'i nebi kıldı. İbrahim'in oğlu İshak'ın ardından torunu Yakup'u ve peşisıra İsa'ya kadar nebilerini gönderdi. Yakup'dan sonra kendilerini İsrailoğulları[76] olarak tanımlayanları; Vahye sadık kalıp, onu rehber edinmeleri ve zalimlerden olmamaları karşılığında alemlere üstün kıldı.

Bakara 2/122

يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ

Ey İsrailoğulları! Ettiğim onca iyiliği ve sizi çağdaşlarınıza üstün kıldığımı aklınızdan çıkarmayın! (SV Meali)

Casiye 45/16

وَلَقَدْ آتَيْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ

İsrailoğullarına Kitap, hikmet ve nebîlik verdik. Onları temiz şeylerle rızıklandırdık. Onları çağdaşlarından üstün kıldık. (SV Meali)

Bu vaade rağmen İsrailoğulları; İnsanlık için gönderilmiş o kutlu Nebi/Resulleri[77] dinlemediler. Onlar ile insanlığa gönderilmiş vahiyleri tahrif ettiler.[78] İbrahim ile insanlığa dikte ettirilen hac görevini değiştirdiler.[79] Kendilerine mahsus kutsallar oluşturdular.[80] Özü tevhid olan insanlığa ait Allah'ın dini olan İslam'ı, Yahudiliğe evirerek kavmileştirdiler.

Nihayetinde Allah; İsa (as) ile o soydan gelen Nebîleri sonlandırdı yani hitama erdirdi.[81] Bu kutlu nebilerin müjdelediği son Nebî[82] ise İbrahim'in oğlu İsmail'in soyundan geldi. Kavmileştirdikleri dinlerine göre, reddettikleri İsmail'in soyundan gelen Muhammed'i de reddettiler. Ona indirilen vahye arkalarını dönüp şöyle dediler;

Bakara/88

وَقَالُوا قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ لَعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَقَلِيلًا مَّا يُؤْمِنُونَ

“Bizim kalbimiz kapalı!” dediler. Hayır, âyetleri görmezlikten gelmeleri sebebiyle Allah onları dışladı. Artık pek azı inanır. (SV Meali)

Bakara 2/91

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ آمِنُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا نُوْمِنُ بِمَا أَنْزَلَ عَلَيْنَا وَيَكْفُرُونَ بِمَا وَرَاءَهُ وَهُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِمَا مَعَهُمْ ۚ قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُونَ أَنْبِيَاءَ اللَّهِ مِنْ قَبْلُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

Onlara, “Allah'ın indirdiğine inanıp güvenin!” denince, “Biz bize indirilene güveniriz!” der, gerisini görmezlikten gelirler. Hâlbuki o, tümüyle gerçektir ve

yanlarındakini onaylayıcı özelliktedir. De ki “Kitabınıza inanıyordunuz da şimdiye kadar Allah’ın nebîlerini ne diye öldürüyordunuz?” (SV Meali)

Allah, ayetinde lanetin sebebinin; “kalplerimiz perdelidir diyenlerin” kendilerini vahye kapatmaları olduğunu söylemektedir. Kendilerini kurdukları krallıktan sonra Yahudi olarak tanımlayanlar (MÖ 930); Musa’nın kitabı diyerek tahrif ettikleri kitap[83] dışında hiçbir şeyi artık kabul etmediler. Kendi anlayışlarına göre; “Allah sözlerinde *değişiklik yapmaz ve yeni vahiy göndermez!*” diyerek sonrasında gelen tüm vahiylerle kalplerini kapattılar. Kalplerinin merkezi olan Fuad’larına “*tahrif ettikleri kitaba*” imanı yerleştirdiler.

Allah Bakara 2/7 de elleriyle yazdıklarına vahiy muamelesi yapanlara, Sünnetullah’ın değişmeyeceğini bildirmektedir. Zira artık vahiy sonlanmıştı (*hitam*). Tek seçenek ehli kitabın ellerindekini tasdik ettiğini söyleyerek insanlığa seslenen vahye tabi olmaktır!

Nisâ/155

فَبِمَا نَقْضُهِمْ مِيثَاقَهُمْ وَكَفَرَهُمْ بآيَاتِ اللَّهِ وَقَتْلِهِمُ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَقَوْلِهِمْ قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ طَبَعَ اللَّهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا

Sözleşmelerini bozmaları, Allah’ın ayetlerini inkar etmeleri, nebileri haksız yere öldürmeleri, “Kalblerimiz perdelidir” demelerinden ötürü Allah, evet, inkarlarına karşılık onların kalblerini tabaa yaptı, onun için bunların ancak pek azı inanır.

Ehl-i Kitap buna rağmen tahrif ederek oluşturdukları ve Allah’ın vahyi budur diye inandıkları şeyleri Fuadlarının merkezine sabitlediler. Artık onların Kalbleri yanlış bir temel üzerinde dönmektedir. Allah, yanı sıra ısrar edenlerin bu hallerini düzeltmemiş, resullüğün onlardan gelmesini sonlandırmış (*hitam*) ve din gününe kadar bu yapılarıyla onları baş başa bırakmıştır. Artık sadece kendisini düzelterek doğru yolda yürüyen Müminlere tabi olan ehl-i kitap kurtuluşa erebilecektir.[84]

Dikkat edilirse, Bakara 2/7 ayetinde geçen *hitam* kelimesi yerine Nisa 4/155 ayetinde *tabaa* kelimesi gelmiştir. Halen de Ehl-i Kitap, rabbileri aracılığı ile *kalplerini baskı* altına alarak vahye karşı durmaktadırlar. Ancak gerçekler karşısında oluşturdukları onca baskıya rağmen iman etmelerinin önü kapalı değildir. Allah; bu durumda olan Ehli Kitab’ın pek azı haricinde gereği gibi iman etmeyeceklerini, son vahye Yahudi olanların, Hristiyanlardan daha sert karşı koyacaklarını da belirtmiştir.[85]

Sonuç olarak; Kur’an’ın en başında Allah insanlara, kalbin nasıl çalıştığında doğruya, neleri yapmazsa yanlışla sürükleneceğini kesin çizgilerle açıklamıştır. Şüphesiz Allah, söylemek istediğini; şaşmayan kesinlikte, eğip bükmeden, mış gibi yapmadan doğrudan söyleyendir. Bakara 2/7 ayeti ve daha birçok ayete, metninde olmadığı halde mecaz anlamlar yükleyerek adeta boşlukları dolduran türden yaklaşımlar ile anlamlar vermek, ayetin söylediklerini perdelemekten başka bir işlev oluşturmamaktadır. Maalesef daha

birçok ayetin; parçacı yaklaşımlarla insanların dar görüşlerine mahkum edildiği görülmektedir.

Bakara 2/7 ayetindeki hatem; yüce Allah Yakup'tan sonra gelen tüm elçileri, Yakup'un soyundan göndermiştir. O soy, ilk önce ataları Yakup'un adını tanrı ve insanlarla güreşip yenen (İsrail) olarak değiştirmiş, daha sonra ise kendilerini tanrı ve insanlarla güreşip yenenin oğulları (İsrailoğulları) olarak nitelemişlerdir. Tarihlerinde isimleriyle müsemma olarak sürekli Yüce Allah ve onun resulleri ile güreşmişler ve daima galip geldiklerini zannetmişlerdir. Yüce Allah Yakup'dan sonra onlara Yusuf'u, Esbat'ı, Musa'yı, Harun'u, Davud'u, Süleyman'ı, Eyyüp'ü, Yunus'u, İlyas'ı, Elyesea'yı, Üzeyir'i ve Kur'an'da adları anılmadığı halde onlara geldiği belli olan başka resulleri de göndermiştir. Merhameti sonsuz olan Allah, bunların üstüne onların kendi içinden; Zekeriya'yı, Yahya'yı ve İsa'yı göndermiştir... Gelen tüm elçiler beraberlerinde onları karanlıklardan kurtaracak vahiyler getirmiştir. Onlar ise; Yüce Allah'ın gönderdiği tek dinden ilk önce iki ayrı Yahudilik dini olan Yahudi'liği ve Samiri'liği, ardından herbiri din hükmünde olan Ferisi'lik, Saduki'lik, Esseni'lik, Hazari'lik, Kabbala'cılık vs meshepleri çıkarmışlardır. Allahın gönderdiği resulleri beğenmeyip öldürmüş ve her defasında Yüce Allah'a verdikleri sözlerden dönmüşlerdir. Onunla da yetinmeyip yine kendi içlerinden gelen İsa'ya ihanet ederek Hıristiyanlık diye bir din icat etmişlerdir. İşte İsa'dan sonra Yüce Allah'ın artık onlar içinden resuller göndermemesi, kalplerinin ve kulaklarının mühürlenmesi, gözlerinin de perdelenmesidir. Elleri bulunan ve vahiy zannettikleri kitaplar onlar için gerçeğin klavuzu değil, körlüğün, sağırlığın ve taş kalpliliğin yolunu açmıştır.

Katıksız saf vahye sahip olmamak, mühürlenmiş bir kalbe ve kulağa, perdelenmiş bir göze sahip olmanın ta kendisidir.

3) Kur'an'ın Dilbilgisi İle Oynayarak Anlamı Bozma

Örneklere geçmeden önce birkaç hatırlatma yapma gereği vardır... Özellikle bu yazıyı kaleme alan gibi sıradan, Arapçası olmayan ancak kendisini inançlı sayan hemen her Müslüman'a böyle bir başlık son derece garip gelecektir. Çünkü hemen herkesin kafasında Kur'an'ın bir tek harfinin değişmediği kanaati kesinlikle hakimdir. Bu Arapça orijinal metin açısından gerçekten de doğrudur...

Diğer taraftan Arapça, istisnası en az olan dünyanın en kurallı dilidir. Böyle olunca da Kur'an kelimelerinin adeta matematiksel bir şekilde anlaşılır halde olması beklenir. Dolayısıyla bu işin uzmanları için, Allah'ın gönderdiği kelimelerin; isim, fiil, edat, tekil, çoğul, erkek, dişil durumları çok az istisna ile apaçıktır. Bugün bazı internet sitelerinde Kur'an'da yer alan yaklaşık 78.000 kelime tüm bu özellikleri belirtilerek yayınlanmaktadır.[86] Hal böyle olunca, zaten tamamı bir kurala bağlı olan bu ibarelerin çözümlenmesinin de o kadar zor olmaması gerektiği düşünülecektir. Kur'an'ın kolaylaştırılmış olması tam da bu olmalıdır. İlgili ayetlerden[87] biri şöyledir.

Meryem 19/97

فَإِنَّمَا يَسَّرْنَاهُ بِلِسَانِكَ لِتُبَشِّرَ بِهِ الْمُتَّقِينَ وَتُنذِرَ بِهِ قَوْمًا لَّدَا

Kur’ân’ı senin dilinle kolaylaştırdık ki kendini koruyanlara onunla müjde veresin, karşı koyan topluluğu da uyarasın.

Allah’ın boş söz sarf etmediği, hata yapmadığı, eksik bırakmadığı, açıkladığı, detaylandığı, insanları yanıltmadığı, onlara tuzak kurmadığı, üstüne üstlük bir de *kolaylaştırdım* dediği bu kitap ile ilgili olarak onca tartışma ve ayrılık nedendir!.. Tartışanlar ve ayrışanlar İslam dinini tercih etmeyenler değil, Müslümanlardır!..

Bu çalışmada; fark ettiğimde beni, sanırım karşılaştığınızda sizleri de şok edecek örneklerin sadece birkaçından bahsedilecektir. Arapça uzman kişiler ile yürütölmekte olan Yusuf suresi ile ilgili olabildiğince detaylı çalışma, neredeyse her ayette birden fazla çarpıtmayı gözler önüne sermiştir...

Bu duruma *çarpıtma* ifadesi mecburen kullanılmıştır!.. Düz ve saf bir inanç ile bu konulara eğilmemiş hemen herkes hiç kimsenin bu işleri bile bile yapabileceğine ihtimal vermeyecektir. Ancak Kur’an’ın dilinin detaylarına hakim olanlar karşılarına bir gramer pürüzü çıktığında çoğunlukla işin içinden çıkmak için konuya yine Kur’an’dan çözüm aramak yerine, garip istisnalar üreterek ya da “böyle de olur” deyip kural dışılığı meşrulaştırarak yollarına devam etmişlerdir. Kafalarda oluşmuş çoğu İsrailiyat ve hadis dışı rivayet kaynaklı hikayelere, Kur’an’ın metninin sigortası olan gramer yapısı da hiçbir şekilde engel teşkil edememiştir. Bu durumda ilimde derinleşenler Kur’an’a ya hiç bakmayıp kafalarında ki yerleşik anlamları, asıl olan met’ne sorgulatmadıklarından ya da karşılaştıkları gramer sıkıntılarını önemsemediklerinden olsa gerek; maalesef kendilerinde vehmettikleri iyi niyetin Allah’ın muradı ile örtüştüğü zannına kapılarak ayetlere anlamlar yüklemektedirler. Tarih boyunca bu anlamların, sözlükler de dahil, derin tahrifatlar oluşturduğu artık bir sır değildir. O yüzden Kur’an’ın açıklamasını, Allah hiç kimseye bırakmamış ve Kur’an’ı açıkladığını iddia ederek ortaya çıkanlara kul olunmaması için çeşitli bağlantılar ile bu açıklamaları kendisi yapmıştır.[88]

Bu söylenenleri boyu aşan söylemler olarak değerlendirenlere, Kur’an’daki mücmel meseleler hakkında bir araştırma yapmaları önerilir!.. Sadece bir kaçını sıralayalım...

Ø Kalbin mühürlenmesi...

Ø Ashabı Kehf kimdir...

Ø Zülkarneyn kimdir...

Ø Lokman kimdir...

Ø Musa kul kıssası...

Ø Esbat kimlerdir

Ø Ona bir parçasıyla vurun ayeti...

Ø Harut ve marut meselesi...

Ø Yasin suresinde bahsedilen ve üç tane oldukları anlaşılan gönderilen kişiler kimlerdir...

Ø Tuva vadisi neresidir...

Ø Nuh tufanı genel mi yoksa lokal midir?

Ø “Kunu kîradeten hasiun” Maymunlar olma (mesh) meselesi...

Çözüldü sanılan ancak içinde büyük sorunlar ve çelişkiler barındıran konular da mücmel meselelerden az değildir.

Ø İsrailoğulları’nın ilk atası kimdir.

Ø İkinci Kible meselesi...

Ø Mescid’i Dırar meselesi

Ø Yusuf kıssası...

Ø Tebbet suresi

Ø Allah’ın insanlara ayrı ayrı şariatlar indirdiği meselesi...

Ø İsa’nın durumu...

Ø İlk yaradılış...

Ø Adem ilk insan mıdır...

Ø Musa İsrailoğulları’nı nereye götürdü...

Ø Muhammed (as) günah işlemiş midir...

Listeyi sayfalarca uzatmak mümkündür...

Bu meselelerin, bugünün Müslümanlarını ilgilendirmediğini söyleyenler de çıkacaktır! Onlar büyük bir yanılgı içindedirler. Zira, Allah’ın ilk günden itibaren kurduğu düzenin kriterleri, geçici olduğu aşikar olan şu dünya yaşamındaki huzurun garantisidir. Bugün ve yarın, insanlığın temel gayesi de aslında budur. Gelişim ve paylaşım ancak bu kriterler ile insana hizmet edebilir. Sadece savaşa engel olmanın bile insanlığa ne büyük getirileri olacağı malumdur.

Bakara 2/253

تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ ۚ مِنْهُمْ مَنْ كَلَّمَ اللَّهُ ۖ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ ۚ وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ ۚ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَفْتَنَّا الَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ وَلَكِنْ اخْتَلَفُوا فَمِنْهُمْ مَنْ آمَنَ وَمِنْهُمْ مَنْ كَفَرَ ۚ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَفْتَنَّا الَّذِينَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ

Allah, bu elçilerden kimini kimine üstün kıldı. Kimiyle konuştu, kimini birkaç basamak yükseltti. Meryem oğlu İsa'ya da açık belgeler verdi ve onu Kutsal Ruh ile destekledi. Allah, tercihi (insanlara bırakmayıp) kendi yapsaydı, sonrakiler o açık deliller geldikten sonra birbirleriyle savaşılamazlardı. Ama ayrılığa düştüler; kimi inanıp güvendi, kimi âyetleri görmezlikten geldi (kâfir oldu). Tercihi Allah yapsaydı, birbirleriyle savaşılamazlardı. Ama Allah dilediğini yapar.

Dolayısıyla her harfi hikmet taşıyan Kur'an'ın, her harfi herkesi ilgilendirecektir. Onu parçalamamak, tümünü olabildiğince bağlantılarıyla anlamaya çalışmak Mümin olmanın gereğidir.

Firavun dahi olsa her yaratılmış insanın, Allah'ın ayetlerini bilmeye ve öğrendikleriyle de kendini arındırmaya hakkı vardır.[89]Hiç kimsenin ayetler konusunda seçici davranma lüksü de yoktur. Kur'an'ın çok büyük bir bölümü İsrailoğlu, Hâdu, Yahudi, Hristiyan, Ehl-i Kitap ile ilgilidir. Bu ayetler aynı zamanda Kur'an'ın tasdik ettiğini söylediği Tevrat ve İncil'in nasıl ve neye göre tasdik edileceğinin de ayetleridir...

Bu alanda oluşmuş; müktesebata, yerleşmiş algılara ve kendini ulema sınıfına koymuş, dinlemeye ve öğrenmeye değil dikte edip yöneltmeye odaklanmış her biri uzman sayılan titr sahibi kalabalığa karşı, gerçeği fark ettirmek bile neredeyse olanaksızdır. Buna rağmen samimi gayretler kıyamete kadar sürecektir. Bu gayretler global bir netice oluşturmaya bile Rabbimize karşı mazeret sunmak için olacaktır...

d) Örnek 4: FiİL ve İSİM Kurallarını Yoksayma!..

Bu başlık altında yüzlerce kelimeyi inceleme gereği söz konusudur. Ancak bu yazının amacı bir tespit yapmak ve farkındalık oluşturmaktır. Örnekleri görmek yetmemelidir. Arapça bilinmese dahi Kur'an gramerini detaylı olarak sunan bir çok siteden tespitler kolaylıkla yapılabilir.

Allah'ın; Kur'an'ı kolaylaştırdık[90] demesinin, O'nu biz açıkladık[91] demesinin ve bu dinde ruhban, ilahiyatçı, akademisyen, ulema gibi ayrıcalıklı hiçbir sınıfı kabul etmeyişinin,[92] bu kitabın çarpıtmalara karşı kendisini koruyacak bir yapıya sahip olduğunu[93] söylemesinin mutlaka bir karşılığı olmalıdır. Basit olanı zorlaştıranlara, zaten açık olanı açıklayıp üzerinden prestij, titr ve gelir devşirenlere söyleyecek söz yoktur!

Ancak ortadaki durum gerçekten akıllara durgunluk verecek vahim bir boyuttadır.

Ahzab 33/72

إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْإِنْسَانُ ۚ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُلًا

Biz emaneti; göklere, yere ve dağlara sunduk da onlar bunu yüklenmekten kaçındılar ve ondan korkup titrediler. Onu insan yükledi. O da çok zalimleşti ve kendine hakim olamadı.

i. HÂDU (هَادُوا) Kavramı[94]

Hâdu Kur'an'da 21 defa geçen bir kavramdır.[95] هَادُوا şeklinde geçen kavramın kök harfleri ه و د şeklindedir. Hevdun; hakka dönmek, tevbe etmek, yumuşak bir biçimde dönüş yapmak. Tehvid; Yumuşak, gecikmeli, ağır biçimde yürümek. Örfte “Hevdun” kelimesi tevbe anlamında kullanılır.

Bazıları derki: Asıl itibariyle Yehud (Yahudiler) ifadesi “Hudne ileyke” (7/156) “biz sana döndük”, sözünden alınmıştır. Bu daha önce, medih için kullanılan bir isimdi. Sonra şeriatleri nesh edilince, artık medih anlamı kalmasa da, onlar için kullanılmaya devam etti.

Din konusunda Yahudilerin yoluna giren kişiye “Hede fulanun” denmektedir. “Hud” kelimesi aslında tevbe eden anlamına gelen “Heide” sözcüğünün çoğuludur. Bu aynı zamanda bir resulün ismidir.[96]

Rağıp El İsfahani bu kelimenin *Yahudilere* isim olmasını böyle açıklasa da, Kur'an bu kelimeyi hiçbir şekilde *medih* olarak kullanmamıştır. Daha da önemlisi kavram Kur'an'da 10 kez *fiil* olarak geçmesine rağmen tüm tefsir ve meallerimiz bu kelimeyi hep *isim* olarak *Yahudi* şeklinde çevirmişlerdir. Her bir harfinde hikmet olduğu bilinen kitaba ait bir kavrama bu şekilde özensiz yaklaşanlar için; “Ne önemi var! Sonuçta anlatılanlar Yahudiler!” denilebilir ki böyle de olmuştur... Tüm mealler *fiil* olan bu kavramı Araf7/156 ayeti hariç *isim* olarak karşılamışlardır. Kelimenin Yahudi şeklinde çevrilmesi Kur'an'ın bir gerçeği ifade etmek için isim olarak verdiği “*dönücüler, dönenler, dönecekler*” manasının üstünü örtmektedir. Kur'an'ın fiil olarak *asıl istikametten dönme* anlamında kullandığı bu kavram, kutsal topraklardan Medine'ye, oradan da günümüze kadar hala kullanılan bir kavramdır. Bu kavramların hiçbirisi diğerinin yerine geçirilemez. Yani ne Esbat, İsrail oğullarıdır ne de İsrail oğulları, Yahudidir.

Bakara 2/140

أَمْ تَقُولُونَ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطَ كَانُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى ۚ قُلْ أَلَأَنْتُمْ أَعْلَمُ أَمِ اللَّهُ ۚ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَتَمَ شَهَادَةً عِنْدَهُ مِنَ اللَّهِ ۚ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ

Yoksa İbrahim, İsmail, İshak, Yakup ve Esbat'ın Huden (Hedu) veya Nasara olduklarını mı söylüyorsunuz? De ki: “Siz mi iyi bilirsiniz, Allah mı?” Allah'ın, kendisine gösterdiği bir gerçeği gizleyenden daha kötü kim olabilir? Yaptığınız hiçbir şey, Allah'a gizli kalmaz.

Yukarıdaki ayet, gayet açıkça ve şüpheye yer bırakmayacak bir şekilde Yakup'un *İsrail*, çocuklarının *İsrailoğulları*, *heduve Yahudi* olmadığını söylemektedir. Yakup'un çocukları *Esbat* olarak anılmış ve onların; Musa zamanında, *hıttı* diyerek girmeleri

gereken O yere[97]girmeyip geri dönmelerinden sonra ortaya çıkan *Hâdu* kavramıyla anılamayacağını bildirmiştir.

Kur'an'da açık açık hem kavram hem de tür olarak ayrılmış; *fiil* olarak kullanılan *هَادُوا* *hâdu* kelimesi ile Arapça olmadığı gibi kökeni ile ilgili bambaşka bir dayanağı olan *Yahudi* kelimesi birbirine karıştırılmıştır. Oysa Yahudi kelimesi Kur'an hatta İncil inmeden önce de kullanılan bir kelimedir. *Yahudi* kelimesi bir dine mensup olanlar için değil daha çok bir *soya*(ırk) mensup olanlar için kullanılmıştır. Dini tanımlama ile hiçbir ilgisi yoktur. Hatta bugün bile biri Yahudilerin dinine girse ona Yahudi denmez! Yahudi olmak, ancak Yahudi bir anneden doğmakla mümkündür...

Yahudi kelimesi köken olarak Yakup'un Lea isimli karısından olma dördüncü oğul *Yahuda* (kelimenin İbranice anlamı "Övgü"dür)'ya dayanmaktadır.

Dördüncü kez hamile kaldı ve bir erkek çocuk daha doğurdu. "Bu kez RAB'be övgüler sunacağım" dedi. Onun için çocuğa Yahuda adını verdi...(Yaratılış 29/35)

Bu Tevrat pasajını tefsir eden Yahudi din bilginleri şöyle demektedirler.

"Yeuda"- Bu isim, Tanrının ağza alınamayacak kadar Yüce isminin (Y-E-V-E) tüm harflerini içerir. Aynı zamanda bu ismin kökü "şükran" ve "övgü" anlamındadır (Sforno). Bu nedenle bu isimde "Tanrı'ya teşekkür" anlamı vardır. Lea özellikle bu noktada Tanrı'ya çok minnettardır. Çünkü Yaakov (Yakup)'un oniki oğlundan üçte birinin annesi olmuş, kendisine, payına düşen üç çocuktan fazlası bağışlanmıştı (Raşi)[98]."

"Hiduşe Arim "Yahudiler" tanımının, Yeuda isminden geldiğine dikkat çeker. Günümüzde yaşayan tüm Yahudiler'in Yeuda'nın soyundan gelmediği göz önünde bulundurulduğu zaman bu özellikle ilgi çekicidir (Zira en azından Koen ve Levi soyadlı olanlar Levi kabilesine mensupturlar)[99]."

Bizzat Yahudi din alimleri bile Yahudi kelimesinin nereden geldiğini bu şekilde açıklarlar.

Bu kadar kısa bir açıklama bile Kur'an'da *fiil* olan bir kavramın yerine geliş güzel monte edilmiş bir *ismi* kullanmanın nasıl büyük bir karışıklığa yol açtığını göstermeye yetmektedir.

Kur'an'da "*Esbat, Yakupoğulları, İsrailoğulları, Hâdu, Yahudi, Yahudiyyen, Utul Kitap, Ehli Kitap,*" kavramları; İshak ve İsa (a.s) arasında gelen aynı soydan nebiler ile onların takipçileri için kullanılmıştır. Kissaları farklı surelere serpiştirilmiş olarak karşımıza çıkan bu Nebilerin takipçileri üzerinde her nedense, Kur'an kaynaklı kronolojik tarihi tespit etme üzerine hiçbir çalışma yapılmamıştır. Bu sis perdesinin en önemli sebeplerinden biri; Müslümanların tek bir harfinin değişmediğine inandıkları kitaplarına, en basit dilbilgisi kurallarına mecburen gösterilmesi gereken özeni göstermemiş olmalarıdır. Bunun da temelinde; Kur'an kelimelerinin, kafalarda iyice yer etmiş oluşturulmuş hikayelere feda edilmesi gerçeği yatmaktadır. Örneğin; İsrailoğulları'nın Musa önderliğinde denizi geçtikten hemen sonra yaşadıkları hadiseler ile bağlantılı sebt

konusu etrafındaki ayetler, çeşitli rivayetlerin de desteğiyle asırlar sonrasında Davud (as) zamanındaki meçhul bir kasabaya tarihlenmiştir. Keza bu sis perdesi ile Musa (as) zamanındaki hâdu'ya (yani dönemlere) ait olan ayetler de, Muhammed zamanının Medine Yahudilerine ait gösterilebilmiştir.

Önemsiz gibi duran(!) *fiillerinkuralsızca isime* çevrilmesinin ayetler üzerinde meydana getirdiği anlam kaymaları ve doğurduğu sonuçlar ortadadır. Bu durum ulema tarafından; ya fark edilmemiş -ki mümkün değildir- ya içinden çıkılamadığı için küçümsenmiş ya da göz göre göre İsrailoğulları'nın tahrif ettikleri dine meşruiyet kazandırmak için yapılmış olmalıdır. Son şıkkın ağır bir suçlama olduğu açıktır. Ancak şunu hiç kimse mazur göremez ve görmemelidir de!... Geçmişte bir dönem, kavramların anlamları üzerinde oynamaları birilerinin organize olarak oluşturduğu varsayılsa bile bu neyi değiştirir? Allah'ın, Cebrail ile Muhammed'e indirdiği vahiy, orijinal olarak eldedir. Bugün bu metni orijinaline sadık kalarak değerlendirmenin önünde bir engel yoktur. Arapça bilgisiyle övünen ulemanın elini tutan nedir?

Sayılamayacak kadar sık karşılaşılan bu çarpıtma türüne maruz kalan diğer ayetler de tek tek incelendiğinde, işlenen cinayetin boyutları, görenlerde hayretler uyandıracaktır...

ii. “NECVE” (ن ج و) Kavramı[100]

Allah'ın kuluna vahy ettiği ve tek harfi değişmemiş olan metinde; isim olan bir kavramın fiil, fiil olan bir kavramın isim olarak anlaşıp aktarılmasının yüzlerce örneğinden biri de Yusuf 12/42 de geçen *nacikavramıdır*. Normal koşullarda, vahyin orijinal olduğunda şüphesi olmayan herhangi birisinin yaptığı çevirilerde, böylesi tek bir örnek dahi akla ziyandır... Ancak iş bir kere şirazesinden çıkarılıp temel ilkeler bozulunca, çarpıtmanın da ardı arkası kesilememiştir. Ele aldığımız ibarenin Kur'an'daki 84 kullanımdan dördünün geçtiği Yusuf suresindeki ayetlerde, ibarenin dilbilgisi/gramer değerlendirmesidir. (Bkz. Yusuf suresi; 12/42; 12/45; 12/80; 12/110) Bu ve daha nice temel dilbilgisi çarpıklıkların manalara yansması akıllara durgunluk verecek boyuttadır. Göz göre göre yapılan bu tür çarpıtmaların arkasındaki gerçek; sure ve ayetler ile ilgili aktarılmış hikayeler ve rivayetlerin baskın algısının, Kur'an metnine tercih edilmesidir. Somut örnekler bunu açıkça göstermektedir.

Yusuf 12/42

وَقَالَ لِلَّذِي ظَنَّ أَنَّهُ نَاجٍ مِنْهُمَا اذْكُرْنِي عِنْدَ رَبِّكَ فَأَنْسَاهُ الشَّيْطَانُ ذِكْرَ رَبِّهِ فَلَبِثَ فِي السِّجْنِ بِضْعَ سِنِينَ

Yusuf kurtulacağını düşündüğü kişiye dedi ki “Efendinin yanında benden bahset.” Ancak Şeytan efendisine bahsetmeyi önemsiz gösterdi. Dolayısıyla Yusuf hapiste birkaç yıl kaldı.

Bu ayette tüm meal ve tefsirlerin “kurtulacağını” şeklinde *gelecek zaman (muzari) fiil* anlamı verdiği kelime, her şeyden önce *fiil* değil *isimdir*. Ulemamıza göre demek ki oradaki kelime *isim* değil *fiil* olmalıydı!.. Bu şekilde Kur'an'ın orijinal metnine müdahale

edilemese de çeviri yaparken hiçbir kurala dayanmayan bu tür müdahaleler ile güya yanlışlığı düzeltmiş olmaktadır!..

Ayette geçen نَجَّى **naci** kelimesi ن ج و kök harflerinden türemiştir ve Kur'an'da bu kelimedenden türemiş 84 kullanım bulunmaktadır. Bu kökten fiil olarak; kurtulmak, fısıltı halinde konuşmak, kurtarmak, gizlice söylemek, sırdaş olmak, büyük abdestten sonra temizlenmek (istinca)[101] anlamlarına gelen kelimeler türemiştir. İncelediğimiz ayette ele aldığımız kelime *fiil* değil *isim* formundadır. Ancak istisnasız tüm tefsir ve meallerde ibareye *gelecek zamanlı fiil* manası verilmiştir.

Aynı kelime üç ayet sonra yeniden karşımıza çıkacaktır...

Yusuf 12/45

وَقَالَ الَّذِي نَجَّا مِنْهُمَا وَادَّكَرَ بَعْدَ أُمَّةٍ أَنَا أُنَبِّئُكُمْ بِتَأْوِيلِهِ فَأَرْسِلُونِ

Hapisteki iki kişiden hayatta kalanı neden sonra Yusuf'u hatırladı da dedi ki “Ben size bu rüyanın nasıl çıkacağına haberini getireceğim; beni hemen gönderin.”

Bu kez tam tersi bir durum vardır. Vahiy olan Arapça metninde geçen; نَجَّا necâ, *Fi'l-i Mazi –Müfred Müzekker Gaib* niteliklere sahip bir kelimedir.[102]Ancak tüm mealler kelimeye *isim* formunda mana vermişlerdir.

Keza yine aynı kelime Yusuf 12/80 ayetinde نَجَّى şeklinde geçmiştir. Bu ibare de bir *isim* kelimesidir. Ancak istisnasız tüm tefsir ve meal müellifleri bu ayete de *fiil* muamelesi yapmıştır.

Kur'an'da 84 kez geçen ن ج و kök kelimesinin dördü Yusuf suresinde geçmiştir. Bunlardan sadece biri olan 12/110 ayetindeki فَنَجَّى fe-nucciye ibaresi; *Fi'l-i Mazi (geçmiş zaman)*olarak gelmiş olup tüm meal ve tefsirlerimiz tarafından *fiil* olarak anlamlandırılmıştır. Bu sefer kelimeyi çeviren meal müelliflerimizin ekseriyeti gramer olarak doğru karşılığı vermişlerdir. Ancak, fiilin *mazi (geçmiş zaman)* oluşuna aldırış etmeksizin, ibareye *fi'l-i müzari (geniş-şimdiki-gelecek zaman)* olarak anlam veren müellifler de yok değildir.

Yukarıdaki tablo gerçekten şaka gibidir!..

Bu garabetin sebebi; ayetin galat-ı meşhur olmuş hikayesine, ayet metnini uydurma çabasından başka bir şey değildir. Bu Kur'an meallerini Arapça bilmeyen sokaktaki vatandaşlar yapmamıştır. Bunların tümü Arapçaya takla attıran uzmanların eseridir. Ancak hazindir ki alt yapısı bu şekilde olan, her yönüyle özensizce ve ilkesizce yapılan mealler üzerinden, insanlar din edinmektedir. Edindikleri bu din üzerinden de biri diğerini gözünü kırpmadan tekfir edebilmektedir. Her şeyden önce bu mealleri yayan meal yazarlarının sorumlulukları, sadece birkaçını ortaya koyduğumuz binlerce delil ile tüm çıplaklığı ile ortadadır.

e) Örnek5 : Ayetlerdeki Dilbilgisi Çarpıtmaları – Bakara 2/62

Ayet şöyledir:

Bakara 2/62

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالنَّصَارَى وَالصَّابِئِينَ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

(Muhammed'e) inananlar ile Yahudi, Hristiyan ve Sabîiler'den Allah'a ve Ahiret gününe inanan ve iyi işler yapanların ödülleri Sahipleri (Rableri) katındadır. Onların üzerinde korku olmaz, üzüntü de çekmezler. (A. Bayındır Meali)

Şüphesiz, inananlar (Müslümanlar) ile Yahudiler, Hristiyanlar ve Sâbiîlerden (her bir grubun kendi şeriatında) “Allah’a ve ahiret gününe inanan ve salih ameller işleyenler için Rableri katında mükâfat vardır; onlar korkuya uğramayacaklar, mahzun da olmayacaklardır” (diye hükmedilmiştir). (DİB Yeni Meali)

Şüphesiz iman edenler; yahudilerden, hristiyanlardan ve sâbiîlerden de Allah’a ve ahiret gününe inanıp sâlih amel işleyenler için Rableri katında mükâfatlar vardır. Onlar için herhangi bir korku yoktur onlar üzüntü çekmeyeceklerdir. (Diyanet Vakfı Meali)

Şüphe yok ki iman edenler ve Yehudîler, Nasranîler, Sabîîler bunlardan her kim Allaha ve Ahiret gününe hakikaten iman eder ve salih bir amel işlerse elbette bunların Rableri yanında ecirleri vardır, bunlara bir korku yoktur ve bunlar mahzun olacak değillerdir. (Elmalılı Orjinal Meal)

Şüphesiz inananlar; yahudiler, hristiyanlar ve sabiiler(den) Allah’a ve ahiret gününe inanan ve iyi iş(ler) yapanlara, Rableri katında mükafat vardır; onlara korku yoktur ve onlar üzölmeyeceklerdir. (Süleyman Ateş Meali)

Şu bir gerçek ki, iman edenlerden, Yahudilerden, Hristiyanlardan, Sâbiîlerden Allah’a ve âhiret gününe inanıp barışa ve hayra yönelik iş yapanların, Rableri katında kendilerine has ödülleri olacaktır. Korku yoktur onlar için, tasalanmayacaklardır onlar. (Yaşar Nuri Öztürk Meali)

Yukarıda örneğimiz olan Bakara 2/62 ayeti ile ilgili alınan kısmın, detaylı kelime meali incelendiğinde ve yukarıda verilen mealler ile karşılaştırma yapıldığında kelimelerin isim ve fiil oluşlarına dikkat edilmediği net bir şekilde görölecektir.

Üçüncü kelimemiz (أ م ن) a+m+n kök harflerinden oluşan آمنوا amenu kelimesidir. İf’al Babı’ndan olan kelimenin gramer özellikleri; Fi’l-i Mazi (geçmiş zamanlı fiil) / Cem’i Müzekker Gaib şeklindedir.

Şimdi bu kelimenin yukarıdaki alıntılanan meallerin tamamında verilmiş karşılıklarına bakalım. Tüm meallerde kelime “inananlar” veya “iman edenler” şeklinde çevrilmiştir. Çevirilerin her ikisi de isimdir. Halbuki orijinal vahiye göre ibarenin karşılığının geçmiş zamanlı fiil olması gerekirdi. Bu durumda kelime

ancak *güvendiler/inandılar* veya *güvenmişler(di)/inanmışlar(dı)* şeklinde çevrilebilir. Cümlede ellezine / هَادُوا / hâdu[103] ilgi zamiri olarak yer alan ibarenin varlığı; ...ki... ya da o kimseler şeklinde bir karşılığı gerektirdiği için yukarıdaki şekilde mealler oluşmuştur. Ancak fiilin ve geçmiş zaman niteliğinin kaybolmuş olması, çeviride tarihsel bağlamlar üzerinde bir sis perdesi oluşturmuştur.

Fiil olan beşinci kelime هَادُوا / hâdu[103] kavramının isim olarak çevrilmesi ise bu sis perdesini görüşü tamamen kapatacak seviyede kalınlaştırmaktadır. Yukarıda verilen Üçüncü Örnek hâdu kavramı ile ilgiliydi ve kavramın fiil olarak karşılığının *döneklik yapmak* olduğu işlenmişti. Onlar Musa ile birlikte Mısır'dan sonra doğru yolu bulmuş ama sonra bu doğru yoldan döneklik yapmış olanlardır. Çevirilerde -sanki anlaşılmışçasına- tüm tefsir ve meal çıkaranların; *fiil* olan bu kavramı, Yahudiler şeklinde bir *özel isim* ile karşılaması İsrailoğulları'nın tarih sürecinde geçirdikleri evreleri göz ardı ettirmektedir.

Sonrasında gelen; *amile* ve *amene* fiilleri de mazi/geçmiş kalıptadır. Çevirilerin çoğunda bu ibarelere karşılık gelen anlamlarında *mazi* olma gerekliliğine yine uyulmamıştır.

Bu ayette belirtilen kişileri anlamak için Musa ile İsrailoğullarının denizi geçmesi ve sonrasını hatırlamak yerinde olacaktır. Zira; İsrailoğulları önce Musaya inanıp Mısırdan geldiler. Ancak hıttı diyerek girmeleri gereken yere girmediler.[104] Sonra çok küçük bir grup hariç[105] Musa'dan kopanlar döneklik yaptılar.[106] Musa döneklik yapanlara beddua etti.[107] Allah döneklik yapanlara mutlaka girmeleri gereken o beldeye girmelerini kırk yıl yasakladı ve şaşkın vaziyette dolaştılar.[108] Çok az bir kısım Mümin olarak Musa ile kalmıştı. Bu süreçte döneklik yapanlar Yüce Allah'ın tek dininden Yahudilik, Hristiyanlık (Nasara) ve Sabiilik şeklinde farklı dinler oluşturdular.

Bakara 2/62

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالنَّصَارَى وَالصَّابِئِينَ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

Kesin güvenmiş o kimseler (den) ve döneklik yapmış o kimseler (den) ve Nasaralar (dan) ve Sabiinler (den), Allah'a ve ahiret gününe kim inanmış ve salih ameller yapmışsa, elbette onların karşılıkları Rableri katındadır. Ve onlara (geçmişten dolayı) korku yoktur ve onlar (geleceğe dair) asla hüznülenmeyecekler.

Ayetten *inanma fiili* açısından aşağıdaki iki temel grup tespit edilebilmelidir ki ayetteki *isim* ve *fiil* ayrımı ile *zamanlara* dikkat edildiğinde bu bağlantılar net bir şekilde ortaya çıkmaktadır.

Ø Musa ile beraber olanlar yani inananlar.

Ø Musa'dan ayrılarak döneklik yapanlar (hâdu)

- Yahudiyyen[109]

- Sabii[110]
- Nasara[111]

Ayetteki birinci İsm-i Mevsul olan *ilgi zamiri* hemen sonrasında bir *sıla cümlesi* ya da *ait zamir* gerektirmektedir. Aynı zamanda *ellezine* ibaresinin *bilinen* (marife) şeklinde olması, sila cümlesinde belirtilen fiil ile ilişkilendirilebilir bir olayın bağlantısını gerektirir.

Bu durumda birinci *ellezine*; “Hangi inananlar! Neye, nasıl inanıyorlar!” sorularını sordurmaktadır. İkinci *ellezine* ise; “Dönekliği kim yaptı?” ve “Ne zaman nasıl döneklik ettiler?” sorularını gündeme getirmektedir.

Bakara 2/62 ayeti öncesindeki Bakara 2/47-61 ayetlerinin, İsrailoğulları’nın denizi geçip kutsal topraklara (el ard) ilerleyiş sürecini anlatan ayetler olması, *ilginin* bu ayetler üzerine olduğuna işaret etmektedir. İkinci *ellezine* ise döneklik fiili ile bağlantılı bir olayı metinde aramayı zorunlu hale getirmektedir. Çünkü İsm-i Mevsul’ler konumları gereği iki cümle arasında bağ kurmakla görevlidirler. Eğer bir cümle ayette olduğu gibi *ellezine* şeklinde bir *İsm-i Mevsul* ile başlıyorsa bu kesinlikle o cümlemin öncesinin olduğunu göstermektedir. *Ellezine* İsm-i Mevsulü’nden sonra gelen cümledeki olayların faillerinin, *ellezine* den önce aranması gerekmektedir. Bu durum, cümlemin öncesinin tüm Kur’an’da aranmasını gerektirmektedir.

Öncesinin devamı şeklinde aranan bu olayın, Bakara 2/47-61 ayetlerinin devamı mahiyetindeki Maide 5/21-26 ayetleri olduğu anlaşılmaktadır. Böylesi bir çalışma ile o inananlar ve o döneklerin eylemleri bir bütün halinde Kur’an’da karşılığını bulmuş olmaktadır.

Sonuç olarak; görüleceği üzere bu gibi tahlillerin yapılabilmesi ve çoğunlukla hafife alınan İsm-i Mevsul, harfi cer vb edatların fonksiyonlarının tam olarak ortaya çıkabilmesi için Allah’ın indirdiği orijinal metnin gramerine hiçbir şekilde dokunulmaması ve O’na herhangi bir şeyin söylenilmeye çalışılmaması olmazsa olmaz zorunluluktur. Vahyin aslı olan Arapça orijinal metinde bazılarına göre anlamsız gibi duran bu tarz kelimeler; aslında bağlantı noktası olmakta ve böylelikle insanları, Kur’an’ı Kur’an ile anlamaya zorlamaktadır. Aksi halde birçok ibare; gelenekte yapıldığı gibi, gereksiz ve olmasa da olur denilerek yok sayılıp fonksiyonsuz hale gelecektir...

f) Örnek 6: Ayete Olmayan Kelimeyi Ekleme – Yusuf 12/36

Yusuf 12/36

وَدَخَلَ مَعَهُ السِّجْنَ فَتَيَانٍ ۖ قَالَ أَحَدُهُمَا إِنِّي أَرَانِي أَعْصِرُ خَمْرًا ۖ وَقَالَ الْآخَرُ إِنِّي أَرَانِي أَحْمِلُ فَوْقَ رَأْسِي خُبْرًا تَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْهُ ۖ نَبِّئْنَا بِتَأْوِيلِهِ ۚ إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ

Yusuf’la birlikte iki delikanlı da hapse girmişti. Onlardan biri dedi ki; “Ben **rüyada** şaraplık üzüm sıkığımı gördüm. Diğeri; “Ben de başımın üstünde ekmek taşıdığımı gördüm. Onu

kuşlar yiyordu” dedi. Bunların yorumu konusunda bizi bilgilendirir misin? Görüyoruz ki sen, güzel davrananlardansın.” (A. Bayındır Meali)

Onunla birlikte iki genç de zindana girmişti. Biri: ‘Ben (**rüyamda**) kendimi şarap sıkıyorken gördüm.’ dedi. Öbürü: ‘Ben de kendimi başımın üstünde ekmek taşıyorken gördüm; kuş da ondan yemekteydi’ dedi. ‘Bunun yorumundan bize haber ver. Doğrusu biz seni, iyilik yapanlardan görmekteyiz.’ (Ali Bulaç Meali)

Ve onunla beraber iki genç de hapse girdiler. Biri dedi ki: “Ben içki için üzüm sıkığımı görüyorum.” Diğeri de: “Ben başımda ekmek taşıdığımı, bir kuşun da o ekmekten yediğini görüyorum. Bunun tevilini bize bildir. Çünkü senin iyi bir insan olduğunu görüyoruz” dedi. (Bahaaddin Sağlam Meali)

Onunla beraber zindana iki delikanlı daha girdi. Biri, “Ben **rüyamda** şaraplık üzüm sıkığımı gördüm” dedi. Diğeri, “Ben de **rüyamda** başımın üzerinde, kuşların yediği bir ekmek taşıdığımı gördüm. Bize bunun yorumunu haber ver. Şüphesiz biz seni iyilik yapanlardan görüyoruz” dedi. (D.İ.B. Meali)

Onunla birlikte zindana iki delikanlı daha girdi. Onlardan biri dedi ki: Ben (**rüyada**) şarap sıkığımı gördüm. Diğeri de: Ben de başımın üstünde kuşların yemekte olduğu bir ekmek taşıdığımı gördüm. Bunun yorumunu bize haber ver. Çünkü biz seni güzel davrananlardan görüyoruz, dedi. (D.V. Meali)

Onunla birlikte hapisaneye iki genç adam da girdi. Onlardan biri: “(**Rüyamda**) kendimi şarap yaparken **gördüm**,” dedi. Diğeri: “Ben de başımın üzerinde ekmek taşıırken kendimi gördüm, onu kuşlar yiyordu. Bunların yorumunu bize bildir. Seni iyilerden görüyoruz.” (Edip Yüksel Meali)

Onunla beraber zindana iki delikanlı daha girdi, birisi ben, dedi: **ru’yada** kendimi görüyorum ki şarap sıkıyorum, diğeri de ben, dedi: **ru’yada** kendimi görüyorum ki başımın üstünde bir ekmek götürüyorum ondan kuşlar yiyor, bize bunun ta’birini haber ver, çünkü biz, seni muhsinlerden görüyoruz. (Elmalılı H. Yazır Orijinal Meali)

O ARADA onunla birlikte iki genç daha hapse girdi. (Bir gün) o iki gençten biri dedi ki: “**Rüyamda** kendimi şaraplık üzüm sıkarken gördüm.” Diğeri ise; “Ben de **rüyamda** başımın üzerinde ekmek taşıdığımı, kuşların (da) ondan yediğini gördüm” dedi. (Birlikte şunu talep ettiler): “Bize bu (rüyaların) altında yatan anlamı haber ver! Çünkü biz senin (bu işi) iyi bilen biri olduğunu düşünüyoruz.” (Mustafa İslamoğlu Meali)

Ve O’nunla beraber iki genç de zindana girdi. Bunlardan biri dedi ki: «Muhakkak ben kendimi (**rüyâda**) görüyorum ki, şarap sıkıyorum.» Diğeri de dedi ki: «Ben de kendimi görüyorum ki, başımın üstünde bir ekmek yükleniyorum. Ondan kuşlar yiyor. Bize bunun tâbirini haber ver. Şüphesiz ki, biz seni iyilik sahiplerinden görüyoruz.» (Ömer Nasuhi Bilmen Meali)

Onunla beraber iki genç daha zindana girdi. Onlardan biri dedi ki: “Ben **düşümde** şarap sıkıgımı görüyorum.” Öteki de: “Ben de, görüyorum ki başımın üstünde ekmek taşıyorum, kuşlar ondan yiyor. Bunun yorumunu bize haber ver, zira biz seni güzel davranan(iyi rü’ya yoran)lardan görüyoruz.” dedi.(Süleyman Ateş Meali)

Onunla birlikte zindana iki genç daha girmişti. Bir tanesi dedi ki: “**Rüyada** gördüm, şarap sıkıyordum.” Öteki de şöyle dedi: “Ben de gördüm ki, başımın üstünde ekmek taşıyorum, kuşlar ondan yiyor. Bunun yorumunu bize bildir. Biz senin, güzel düşünüp güzel davrananlardan olduğun kanısındayız.” (Y. Nuri Öztürk Meali)

Mealler www.kuranmeali.comsitesi; <http://www.kuranmeali.com/AyetKarsilastirma.php?sure=12&ayet=36linkinden> alınmıştır.

Ele aldığımız ayet son derece meşhur ve herkesin bildiği Yusuf (as)’un zindana kendisi ile giren iki kişiye durumlarını haber veren ayettir. Bu ayetin üzerinde gerçekleştirilen tahrif haddinden fazladır. Burada sadece Vahiy olan Arapça orijinal met’ne kelime monte edilmesini ele alacağız. Ayet üzerindeki derinlikli çalışma yayınlandığında diğer hususlar da geniş bir tahlil ile sunulacaktır.

Yukarıda alınan Türkçe mealler yanı sıra Arapça tefsirler de aynı işlemi istisnasız gerçekleştirmişlerdir. Bu ayet; rivayet ve İsrailiyat çerçevesinde efsaneleşmiş bir hikayeye Allah’ın kelimelerini zorla uydurma cinayetinin en kesif, en fütursuz, en hoyrat en bariz örneklerinden biridir.

Ele alacağımız kelime اَرَانِي erânî fiil ibaresidir. Bu ayete iki kez geçmektedir. Konuyu dağıtmamak için kelimenin anlam tahlili ve Kur’an’daki diğer kullanımları üzerinde durulmayacaktır. Aşağıdaki tabloda ayetin tamamı, kelime meal olarak dilbilgisi özelliklerini gösterecek şekilde incelenebilir.

Başlarken bir de şu iki temel soruyu soralım!

- Bir kişi gördüğü rüyayı hangi zaman kipiyle anlatır? (Cevap: Geçmiş zaman / Mazi)
- Bir kişi rüya görürken aynı anda (canlı yayın) anlatabilir mi? (Cevap: Soru saçmadır!)

Bir kişinin rüyasını gelecek zaman kipiyle anlatması olanaksızdır. Zira rüya görüldükten sonra hatırlanan bir şeydir...

Yusuf 12/36 ayeti kelime meal tablosu aşağıdaki gibidir.

اِنِّي	اَحَدُهُمَا	قَالَ	فَتَيَّانَ
şüphesiz ben	onlardan	dedi ki	iki genç daha
حرف نصب + ضمير	biri	فعل	اسم

Harf-i Nasb + Zamir	اسم + ضمير İsim + Zamir	Fi'l-i Mazi Fiil Müfred Müzekker Gaib	İsim
أَرَيْتَ erânî görüyorum ki فعل + ضمير Fi'l-i Muzari Fiil + Zamir Nefs-i Mütেকellim Vahde	إِنِّي ben de حرف نصب + ضمير Harf-i Nasb + Zamir	الْآخِرُ öteki de اسم İsim	وَقَالَ ve dedi حرف عطف + فعل Fi'l-i Mazi Bağlaç + Fiil Müfred Müzekker Gaib
مِنْهُ ondan حرف جر + ضمير Harf-i Cer + Zamir	الطَّيْرُ kuşlar اسم İsim	تَأْكُلُ yiyor فعل Fi'l-i Muzari Fiil Müfred Müennes Gaibe	خُبْرًا ekmek اسم İsim
	الْمُحْسِنِينَ güzel davranan- lardan اسم İsim	مِنْ حرف جر Harf-i Cer	نَرِيكَ seni görüyoruz فعل + ضمير Fi'l-i Muzari Fiil + Zamir

Yunus 12/36 ayetinde *geçmiş zaman (mazi)* sığasında olan tek fiil, ayetin en başında gelen ve “*girdi*” anlamına gelen دَخَلَ *dehale* fiilidir. Daha sonrasında gelen أَرَانِي *erânî* – أَغْصِرُ *ea’siru* – أَحْمِلُ *eh’milu* – تَأْكُلُ *te’kulu* fiillerinin hepsi *muzari* (Şimdiki-Geniş-Gelecek Zaman) fiilleridir. Yukarıda alıntılanan, biri hariç[112] tüm meallerde bakıldığında *muzari* olan fiillerin tamamının *mazi* olarak çevrildiği fark edilecektir.

Bu ayetteki *muzari* fiillere mazi anlam vermenin hiçbir dayanağı yoktur. Ayette rüya kelimesi de mevcut değildir. Zaten böyle olduğu için müelliflerin bir kısmı rüya/düş kelimesini parantez içine almışlardır. Ayetin öncesinde ve sonrasında anlatılan şeylerin bir rüya olduğunu bildirir tek bir işaret bulunmamasına rağmen, mealler ısrarla bu ayette anlatılanları rüya şekline sokmak için uğraşmışlardır. Bu anlamı çıkarmak için kelimelerin işaret ettiği zaman kipleri değiştirilmiştir. Bunu yapanlara göre Yüce Allah’ın bu kelimeleri *muzari* olarak belirlemesinin hiçbir önemi yoktur. Demek ki bu anlamı verenler için asıl olan kelimelerin kast ettiği anlamlara ulaşmak değil, kelimeleri kendi kafalarındaki hikayenin anlatımına alet etmektir.

Yukarıdaki meallerde geçen ve “*ben rüyamda gördüm*” şeklinde çevrilen kelime أَرَانِي *erânî* kelimesidir. Bu kelime asla “*ben rüyamda gördüm*” anlamına gelemez. Çünkü cümlede “rüya” anlamı verilebilecek hiçbir kelime yoktur. Ortada sadece bir tek أَرَانِي kelimesi vardır ve fiil olan bu kelimeye “görmek” anlamı ön plana çıkarılarak mana verilecekse “ben kendimi görürüm/görüyorum/göreceğim” anlamlarından birinin verilmesi zorunludur. Eğer kelime *mazi fiil* olarak gelseydi ancak o taktide anlamı *görmek* olan *erânî* kelimesine *rüyada görmek* anlamı verilmesi düşünülebilirdi. Ancak ibare müzari olduğundan paranteze alarak veya almayarak ne kadar zorlansa bile *rüyada görmek* uymayan bir anlamdır.

Tefsir müellifleri söz konusu bu iki kişinin kralın iki uşağı olduğunu, birinin yiyecek diğerinin ise içecekleri hazırlamak ve kontrol etmekle görevli kişiler olduklarını, yiyeceklerden sorumlu olan kişinin kralı zehirlemeye kalkıştığını, diğerinin ise ona yardım ettiği sanılarak tutuklandığını ancak suçsuz olduğu anlaşılınca bırakıldığını söylemişlerdir.[113] Bu söylemin delili olarak ise kişilerin gördükleri rüyaları! getirmişlerdir. Önce ayete hiç olmayan rüya temasını eklemek, ardından bu temayı işlemek için dilbilgisi kurallarını görmezlikten gelip altüst etmek nasıl bir şeydir!..

g) Örnek 7: Ayette Yer Alan Zamirleri Yoksayma – Yusuf 12/37

Yusuf 12/37

قَالَ لَا يَأْتِيَكُمَا طَعَامٌ تُزْرَقَانِهِ إِلَّا نَبَأُكُمَا بِتَأْوِيلِهِ قَبْلَ أَنْ يَأْتِيَكُمَا ۚ ذَلِكُمَا عِلْمُنِي رَبِّي ۚ إِنِّي تَرَكْتُ مِلَّةَ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ

Yusuf dedi ki “Size yedirilecek yemek gelmeden onun ne maksatla geldiğini dahi bildirebilirim. **Bu**, Rabbimin bana öğrettiği şeylerdendir. Çünkü ben Allah’a güvenmeyen inancı olmayan ve ahireti yok sayan bir topluluğun dinini reddetmiş bulunuyorum. (A. Bayındır meali)

Dedi ki: ‘Size rızıklanacağınız bir yemek gelecek olsa, ben mutlaka size daha gelmeden önce onun ne olduğunu haber veririm. **Bu**, Rabbimin bana öğrettiklerindendir. Doğrusu ben, Allah’a iman etmeyen, ahireti de tanımayanların ta kendileri olan bir topluluğun dinini terkettim.’ (Ali Bulaç Meali)

Yusuf: (Rüyada) size yedirildiğini gördüğünüz hangi yemek olursa olsun, o rüya(nın manası) başınızda gerçekleşmeden onun yorumunu size mutlaka haber veririm. **Bu**, Rabbimin bana öğrettiklerindendir. Ben, Allah’a tam inanmayan ve ahireti tamamen inkâr eden bir toplumun dinini bıraktım.” (Bahaddin Sağlam Meali)

Yûsuf dedi ki: “Sizin yiyeceğiniz yemek size gelmeden önce, onun ne olduğunu bildiririm. **Bu**, bana Rabbimin öğrettiklerindendir. Ben, Allah’a inanmayan ve ahireti inkâr eden bir milletin dinini bıraktım.” (D.İ.B. Meali)

(Yusuf) dedi ki: Size yedirilecek yemek gelmeden önce onun yorumunu mutlaka size haber vereceğim. **Bu**, Rabbimin bana öğrettiklerindendir. Şüphesiz ben Allah’a inanmayan bir kavmin dininden uzaklaştım. Onlar ahireti inkâr edenlerin kendileridir. (D.V. Meali)

“Size ayrılan karavana yemeği elinize geçmeden önce size onun yorumunu bildirebilirim. **Bunlar**, Rabbimin bana öğrettiği şeylerdendir. Ben, ALLAH’a inanmıyan bir toplumun dinini terketmiş bulunuyorum, onlar ahiret konusunda da inkarcıdırlar.” (Edip Yüksel Meali)

Dedi ki: size merzuk olacağınız bir taam gelecek a her halde o gelmezden evvel ben size bunun ta’birini haber vermiş bulunurum, **bu bana** rabbımın ta’lim buyurduklarındandır, çünkü ben, Allaha inanmıyan ve hep Âhireti inkâr edenlerden ibaret bulunan bir kavmin milletini bıraktım (Elmalılı H. Yazır Meali)

(Yusuf) dedi ki: “Öğününüz size ulaşmadan, ben her ikinize de rüyanızın altında yatan anlamı, (onun sonucu) başınıza gelmeden haber vereceğim. Zira **bunlar** Rabbimin bana öğrettiklerindendir. Ama (önce) şunu bilmeniz şart: Ben, Allah’a inanmayan ve âhireti inkâr eden bir toplumun dinini terk ettim; (Mustafa İslamoğlu Meali)

Hazreti Yusuf da dedi ki: «İkinize merzûk olacağınız bir taam gelmez ki, illâ ben onu daha size gelmeden evvel haber veririm. **Bunlar** bana Rabbimin talim buyurmuş olduğu şeylerdendir. Şüphe yok ki, ben Allah Teâlâ’ya imân etmez olan bir kavmin milletini

(dinini) terkettim ve onlar (evet), onlar ahireti münkir kimselerdir.» (Ömer N. Bilmen Meali)

(Yusuf) şöyle dedi: “Size rızık olarak verilen yemek henüz size gelmezden önce bunun yorumunu size haber vermiş olurum. **Bu** (yorum) Rabbimin bana öğrettiği şeylerdendir (bu bilgileri Rabbim bana lutfetti). Ben, Allah’a inanmayan, ahireti de inkar eden bir kavmin dinini terk ettim: (Süleyman Ateş Meali)

Yûsuf dedi ki: “Rızıklanacağınız herhangi bir yemek size gelmeden önce onun yorumunu ikinize mutlaka bildiririm.” **Bu**, Rabbimin bana öğrettiği şeylerdendir. Ben, Allah’a inanmayan ve âhireti de tamamen inkâr eden bir toplumun milletini terk ettim.” (Yaşar N. Öztürk Meali)

Yukarıda alıntılanan ayet de tüm tefsir ve meal yapımcılarının ters köşe olduğu bir ayettir. Burada yapılan toplu hata için birçok şey söylenebilir. Tüm tefsir ve meal yapımcılarının hataları taklit eden birer intihalci olduklarını söylemek bunların en hafifi olacaktır.

Ayette Yusuf “rızıklanacağınız yemek size gelmezden önce onun tevilini size bildireceğim” dedikten sonra şöyle bir cümle sarf etmiştir.

مِمَّا عَلَّمَنِي رَبِّي ذَلِكُمْ

Bu cümlecik istisnasız tüm mealler tarafından “*bu bana Rabbimim öğrettiği şeylerdendir*” şeklinde çevrilmiştir. Böyle bir çeviri ayette geçen كُمْ kuma zamirinin kaybolmasına ve cümlenin anlamının başka bir yöne kaymasına neden olmuştur. Ayette geçen ذَلِكُمْ zelikuma kelimesi işaret zamiri + zamirden oluşmuş bir kelimedir ve anlamı “işte siz ikiniz” veya “çünkü siz ikiniz olmak” durumundadır. Fakat hiçbir meal ve hatta tefsir bu zamiri görmemiş “zelikuma” (siz ikiniz) olan kelimeyi “zelize” (bu) şeklinde çevirmişlerdir.

Allah’ın Cebrail aracılığı ile Muhammed’e -insanlığa yol göstereceğini diye- inzal ettiği Arapça orijinal vahiyde bu kadar göz önünde olan bir ibareyi; görmeyerek, yok sayarak ve anlamın istikametini değiştirerek ne yapmaya çalışmaktadırlar!..

Ulemamız “Yusuf gelecekle ilgili nasıl böyle kesin konuşur?” sorusuna cevap veremediği için ayetteki kuma zamirini, hiçbir yetkileri olmamasına rağmen tıpkı Yahudi rabbilerin yaptıkları gibi Allah adına karar vererek yok saymışlardır. Oysa basit görülen bu zamir görülmeyerek, bu zaminin bağlantıları ile açılacak Kur’an’ın birçok mücmel meselesinin anahtarı göz göre göre gömülmüş olmaktadır.

Konumuz sadece Kur’an’da yapılan tahriflere dikkat çekmek olduğundan örneği derinleştirmeden burada kesmek yeterlidir.

Not: Bu yazı başlangıçta, bir süredir farkettiğim Kur’an çevirilerindeki keyfilikler üzerine başlayan ve Kur’an’ın Kur’an ile anlaşılması gerektiği anlayışını temellendiren kendi çapımda bir bildiri oluşturma çalışmasıydı. Sonrasında örnekler ile genişledi. Örneklerin

çoğu Ramazan Demir'in yürüttüğü Yusuf suresi ağırlıklı çalışmalarının hemen her aşamasında gerçekleştirdiğimiz müzakereler sırasında ortaya çıkan meselelerin sadece az bir kısmıdır. Çalışma bu çerçevede örnekler artırılarak Allah'ın izniyle devam ettirilecektir...

Hasan Mustafa Arslan

[1]Bkz. Nahl 16/102; İsra 17/105; Zümer 39/41

[2]Bkz. Yusuf 12/40

[3]Bkz. Ta-Ha 20/98; Nisa 4/26

[4]Bkz. Hicr 15/9

[5]Bkz. Enam 6/103

[6]Bkz. Hicr 15/9

[7]Bkz. Nisa 4/82

[8]Bkz. Hud 11/1-2; Kehf 18/1

[9]Bkz. Yusuf 12/2; Rad 13/37; Nahl 16/103; Ta Ha 20/113; Zümer 39/28; Fussilet 41/3; Şura 42/7; Zuhruf 43/3

[10]Bu kural hem Arapça'ya hem de diğer tüm dillere ait temel bir kuraldır.

[11]Bkz. İsra 17/88

[12]Bkz. Araf 7/162; Bakara 2/75;

[13]Bkz. Bakara 2/79

[14]Bkz. Maide 5/13

[15]Bkz. Maide 5/15, 41; Nisa 4/46

[16]Bkz. Bakara 2/41

[17]Bkz. Bakara 2/124

[18]Bkz. Bakara 2/130, 135; Al-i İmran 3/95; Nisa 4/125; Enam 6/161; Yusuf 12/38; Nahl 16/123; Hac 22/78;

[19]Bkz. Hac 22/27; Bakara 2/128; Ali İmran 3/97

[20]Bkz. Hac 22/27; Bakara 2/128; Ali İmran 3/97

[21]Bkz. Nisa 4/125; Bu ayette geçen **وَإِتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا** ibaresine tüm mealler “Allah'ın dost edindiği İbrahim” manasını vermişlerdir. Oysa bu Allah'a yapılmış büyük bir iftiradır. Zira Allah kullarına muhtaç olamaz. Aynin bu kısmının manasının **“Allah İbrahim'i iki ucu birleştiren kişi olarak belirledi”** olması çok daha doğru bir mana olmalıdır. Konuyla

ilgili olarak geniş açıklama için www.tuvavadisi.org sitesi, “**Süleyman (as) ve Zülkarneyn -41- MAKAM**” yazısında Nisa 4/125 ile ilgili açıklamalara bakınız.

[22]Bkz. Ankebut 29/27; Meryem 19/58; Hadid 57/26; En’am 6/84

[23]Bkz. Araf 7/110; Ta-Ha 20/57, 63: Bu ayetlerde; Musa’nın “*İsrailoğulları’nı bizimle gönder*”(Şura 26/17; TaHa 20/67; Araf 7/105) çağrısına karşı, Firavun ve Mele’ler karşılıklı olarak kendilerini muhatap göstermektedirler. Mısır’da zenginliği ile bilinen Karun’un da Musa’nın kavminden (Kasas 28/76) olduğu unutulmamalıdır.

[24]Bu belde Tuva Vadisidir. www.tuvavadisi.orgsitesindeki yazılara bakılabilir. Ayrıca ilgili ayetler için bkz. Ta-Ha 20/12; Naziat 79/16 :

[25]Bir cümlede toparlanmaya çalışılan bu büyük iddia hakkında geniş bilgi “Yorgun Maymunlar Günü Sebt/Şabat” kitabında mevcuttur. Ücretsiz e-kitap www.tuvavadisi.orgsitesinde mevcuttur.

[26]Bkz. Araf 7/163- 166 ayetleri tefsir ve mealleri... Bu konuda maalesef en fazla hadis ve rivayet karşıtı olup, “Kur’an Kur’an ile anlaşılmalıdır!” diyen gruplar da hiçbir delile dayanmaksızın ittifak halindedir.

[27]Bu konuda dayanılan Bakara 2/143 ayetinin Allah resulünü Mekke’nin fethine yönlendirmenin ilk işareti olduğu görüşüne sahibiz. Konuyla ilgili kapsamlı bir çalışma yürütülmektedir. Bu çerçevede sadece şunu söylemekle yetinelim. Allah cc. Bedir savaşında kafirlerin önünü kesmeyi ve melekler ile desteklediği İslam ordusunun Mekke ordusuna yönelmesini arzu etmiştir. (Enfal 8/7) Müslümanlar ise zayıf ticaret kervanına yönelmişlerdir. Üstelik yapmamaları gereken bir şeyi yapıp esirler aldılar. (enfal 8/67-70) Sonuçta Mekke kolaylıkla Bedir savaşı ile feth olunabilecek durumdayken bu gerçekleşemedi. Ardından Mekke’nin Fethinin önündeki engelin; “... Onların arasındaki tanımadığınız mümin erkekler ile mümin kadınları bilmeden çiğneme ve ondan dolayı üzüntü çekme ihtimali...” olduğu Fetih 48/25 ayeti ile bildirilmiştir. Bu durumda Bakara 2/143 ayeti Mekke’nin Fethi için Allah Resulüne verilmiş izin olmalıdır...

[28]Bkz. Bakara 2/88, 89, 159, ; Nisa 4/46, 47, 52; Maide 5/13, 60, 64, 78;

[29]Bkz. Tevbe 9/31

[30]Bkz. Hud 11/1-2

[31]Bkz. Bakara 2/124

[32]Bkz. Bakara 2/88, 89, 159, ; Nisa 4/46, 47, 52; Maide 5/13, 60, 64, 78;

[33]Bkz. Yusuf 12/2; Rad 13/37; Nahl 16/103; Ta-Ha 20/113; Zümer 39/28; Fussilet 41/3; Şura 42/7; Zuhuf 43/3

[34]Bkz. Tekvir 81/22-24: Sizin arkadaşınız cinlerin etkisinde değildir. / O, Cebrail’i apaçık ufukta görmüştür. / Kendindeki gayb bilgisini kimseden saklamaz.

[35]Bkz. Nisa 4/94 ; Bu ayet sefere çıkan Mü'minlere hitap etmektedir!.. Sefere çıkıldığında Mü'minlere; (لِمَنْ أَلْفَىٰ إِلَيْكُمْ السَّلَامَ) “size selam veren kimseye” (DİB Meali) ganimet gözeterek (لَسْتُ مُؤْمِنًا) “sen mü'min değilsin” demeyin, denmektedir. Kelimelerine biraz dikkat edildiğinde, “لِمَنْ أَلْفَىٰ إِلَيْكُمْ السَّلَامَ” (limen elkâ ileykumu-sselâme) ayetin bu kısmına “**Size barış ulaştırmış kimselere**” çevirisinden başka bir anlam verilemeyeceği görülecektir. (س ل م) S+L+M kökünden Kur'an'da 140 kullanım söz konusudur. Bu ayetlerin birçoğunda yukarıdaki ayete bu manayı verenler ibareye; *barış* ve *selam* manalarını da kullanmışlardır. Kaldı ki burada, *din adına çıkabilecek bir savaşın* engellenmesi durumunun söz konusu olduğu açıkça bellidir. Ayette kendilerine barış teklifi ulaştırmış o din adına savaşa çıkanlara; size barış teklifi getiren olursa لَسْتُ مُؤْمِنًا (leste mu/minen) “sen mü'min değilsin / siz güvenilen kişiler değilsiniz / size güvenilmez / sizde eminlik yok,” demeyiniz denilerek ganimet için savaş yapılmaması uyarısı yapılmaktadır...

[36]Bkz. Bakara 2/256

[37]Bkz. <http://www.kuranmeali.com/Kok.php?kok=د20%۰20%ش&sayfa=1>

[38]R. El İsfahani; El Müfredat ŞHD md.

[39]Yrd. Doç. Dr. İlyas Karslı; Yeni Sözlük ŞHD md.s.1374

[40]Bkz. Bakara 2/185

[41]Bkz. Enam 6/73; Bakara 2/140, 282, 283; Maide 5/106, 108; Enam 6/19, 73; Tevbe 9/94, 105; Rad 13/9; Müminun 23/92

[42]Bkz. Nisa 4/69

[43]Bkz. Yusuf 12/30

[44]Bkz. Yusuf 12/25; Bu surede kadın ve Yusuf kapıya koşarlar ve Seyyid ile karşılaşırlar. Tüm tefsir ve mealler Seyyid'e kadının kocası anlamını verirler. Oysa seyyid kavramının eş/koca manasına gelmesi mümkün olmamalıdır. Kur'an'da ج و zevc kavramı ile karı koca birlikteliği üstelik 81 kez ifadelendirilmiştir. Buradaki kullanımda mutlaka bir fark olmalıdır. Aynı kök kelime (س و د) Ali İmran 3/39 da Yahya'nın sıfatlarından biri, Ahzap 33/67 ayetinde ise reis, önder, lider olarak anlamlandırılmıştır. Kelimenin sözlük manası da; *Beyazın zıddı olan siyah renk, uzaktan görünen kişi, gözbebeği, topluluğu idare eden kişi, toplumun efendisi, toplumun yöneticisi, önderler*(R. El İsfahani; El Müfredat SVD md.), *başkan, egemen olmak, hâkim olmak, siyah olmak, büyük kalabalık, iktidar, hakimiyet, güç, bey, efendi, yüce, en üstün* (Yrd. Doç. Dr. İlyas Karslı; Yeni Sözlük. SVD md.s.1300) anlamlarına gelmektedir.

[45]Bkz. Rad 13/1; Enam 6/66; Araf 7/53; Lokman 31/30; Yunus 10/5, 32, 35; Hac 22/62; Furkan 25/33 vd.

[46]Bkz. Enam 6/76-78

[47]Bu örnekte Yusuf suresinde geçen **وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ**katteğna eydiyehunne ibaresi ile ilgili açıklamalar için yürütülen (henüz yayınlanmamış) “Yusuf Kıssası” çalışmasından yararlanılmıştır.

[48]R. El İsfahani; El Müfredat KTA md.

[49]Bkz. Vakıa 56/33

[50]Bkz. Neml 27/32

[51]Bkz. Hicr 15/66

[52]Bkz. Hicr 15/65; Hud 11/81; Yunus 10/27

[53]Bkz. Rad 13/4

[54]Bkz. Ankebut 29/29

[55]Bkz. Bakara 2/166

[56]Bkz. Bakara 2/27

[57]Bkz. Hac 22/15; Enam 6/94

[58]Bkz. Hac 22/19

[59]Bkz. Enam 6/45

[60]Bkz. Haşr 59/5

[61]Bkz. Araf 7/72

[62]Bkz. Muhammed 47/15; Tevbe 9/110

[63]Bkz. Tevbe 9/121

[64]Bkz. Araf 7/168; Rad 13/31; Enbiya 21/93

[65]Bkz. Maide 5/33

[66]Bkz. Maide 5/38

[67]Yusuf suresi ayetleri ile ilgili olarak aktarılan rivayetlerin hiçbirisi hadis kaynaklı değildir. Yusuf (as) ile ilgili olarak bilinen iki hadis söz konusudur. Bunların hiçbirisi surenin baştan sona geçen süreçleri ile ilgili değildir.

[68]Bu konu başlı başına hacimli bir kitabın konusu olabilecek detayları içeren bir başlıktır. Bazı müellifler; Kur'an'ın başlangıcında Allah'ın kalpleri mühürleyip ve kafirleri ebedi azaba düçar kıldığını söylemesinin yanlış anlamalara sebep olacağı, bunun da Kur'an'ın nuzül sırasına göre okunması gerektiğinin sebeplerinden biri olduğunu ifade etmişlerdir. Bu çalışmanın niteliği gereği ayet, Allah'ın çelişkili ifadeler kullanmayacağı konusunda bir farkındalık oluşturması amacıyla ele alınmıştır.

[69]Bkz. Casiye 45/22; Fussilet 41/46; Hadid 57/9 vd.

[70]Fuad (فؤاد- ف أ د) kavramı ile ilgili ayetler için bkz. : En'âm/110; En'âm/113; Hûd/120; İbrahim/37; İbrahim/43; Nahl/78; İsrâ/36; Mü'minûn/78; Furkân/32; Kasas/10; Secde/9; Ahkâf/26; Ahkâf/26; Necm/11; Mülk/23; Hümeze/7

[71]Kulub (kalb – ق ل ب – قُلُوبُهُمْ) kavramı ile ilgili ayetler için bkz. : Bakara/7, 10, 74, 88, 93, 97, 118, 204, 225, 260, 283; Âl-i İmrân/7, 8, 126, 151, 154, 156, 159, 167; Nisâ/63, 155; vd.

[72]Sadr (sudur – ص د ر – صُدُور) kavramı ile ilgili ayetler için bkz. : Âl-i İmrân 3/29, 118, 119, 154(2 kez); Nisa 4/90; Maide 5/7; Enam 6/125(2 kez); Araf 7/2, 43; Enfal 8/43; Tevbe 9/14; Yunus 10/57; Hud 11/5(2 kez), 12; Hicr 15/47, 97; Nahl 16/106; İsrâ 17/51; Ta-Ha 20/25; Hac 22/46; Şuara 26/13; Neml 27/74; Kasas 28/23, 69; Ankebut 29/10, 49; Lokman 31/23; Fatır 35/38; Zümer 39/7-22; Mümin 40/19, 56, 80; Şura 42/24; Hadid 57/6; Haşr 59/6, 9, 13; Tegabun 64/4; Mülk 67/13; İnşirah 94/1; Zilzal 99/6; Adiyat 100/10; Nas 114/5

[73]Aklın kullanılmadığını (olumsuzluk) belirten ayetler için bkz. ; Bakara 2/44, 76, 170, 171; Ali İmran 3/65; Maide 5/58, 103; Enam 6/32; Araf 7/169; Enfal 8/22; Yunus 12/16, 42, 100; Hud 11/51; Enbiya 21/10, 67; Müminun 23/80; Kasas 28/60; Ankebut 29/63; Yasin 36/68; Saffat 37/138; Zümer 39/43; Hucurat 49/4; Haşr 59/14; Mülk 67/10

[74]Bkz. İsrâ 17/3

[75]Bkz. Bakara 2/124

[76]Bkz. Makale Ramazan Demir; İsrailoğulları İsmi'nin Kökeni;
<http://www.tuvavadisi.org/israil-ogullari-isminin-kokeni/>

[77]Bkz. Bakara 2/124

[78]Bkz. Bakara 2/75

[79]Bkz. Bakara 2/125

[80]Bkz. Tevbe 9/107-110

[81]Bkz. Bakara 2/87, 253; Ali İmran 3/49; Maide 5/46; Zuhruf 43/59; Hadid 57/27; Saf 61/6

[82]Bkz. Ahzap 33/40

[83]Bkz. Bakara 2/75

[84]Bkz. Ali İmran 3/112

[85]Bkz. Maide 5/82

[86]Bu konuyla ilgili Arapça bilmeyen ancak harfleri tanıyıp kelimelere az çok aşina olan herkes; www.kuranmeali.com sitesine girip, “DETAYLI İNCELEME” başlığından istediği ayeti kelime kelime karşısına alıp her bir kelimenin gramer özelliklerini görebilir. Hatta bu özelliklerin sonunda yer alan büyüteç işaretiyle basarak, baktığı ibarenin kök harflerinden türemiş Kur’an’da geçen tüm ibarelere ve bu ibarelerin geçtiği ayetlere ulaşabilir.

[87]Bkz. Kamer 54/17, 22, 32, 40; Meryem 19/97;

[88]Bkz. Hud 11/1, 2;

[89]Bkz. Naziat 79/18;

[90]Bkz. Kamer 54/17, 22, 32, 40; Meryem 19/97;

[91]Bkz. Hud 11/1-2;

[92]Bkz. Tevbe 9/31;

[93]Bkz. Kehf 18/1

[94]Bu örnek için;[<http://www.tuvavadisi.org/israil-ogullari-isminin-kokeni/>] linkinde yer alan “İsrailoğulları İsminin Kökeni” başlıklı yazıdan yararlanılmıştır.

[95]Bkz. *Fiil*olarak (هَادُوا) hâdu: Bakara 2/62; Nisa 4/46, 160; Maide 5/41, 44, 69; Enam 6/146; Araf 7/156; Nahl 16/118; Hac 22/17; Cuma 62/6 – Bkz. *İsim*olarak (هُودُ) hud: Bakara 2/111, 135, 140; Araf 7/65; Hud 11/50, 53, 58, 60, 89; Şuara 26/124;

[96]El Müfredat. HVD maddesi

[97]Bkz. Bakara 2/58

[98]Yahudi alimleri burada Yakup’un dört karısı olduğuna ve 12 sayısı dörde bölündüğünde her kadının payına 3 erkek evlat düştüğüne fakat Lea’nın dört evlat doğurarak bu paydan daha çok hisse aldığına dikkat çekmektedirler. İlgili pasaj için Kitab-ı Mukaddes; Yaratılış 29 a bakılabilir.

[99]Türkçe Çeviri ve Açıklamalarıyla TORA ve Aftara. Birinci kitap. Bereşit. S.222

[100]Bu örnek için Ramazan Demir’in yürüttüğü ve yazının müellifinin de dahil olduğu Yusuf Kıssası çalışmasının 2. Bölümündeki bulgulardan yararlanılmıştır.

[101]Yrd. Doç. Dr. İlyas Karslı; Yeni Sözlük NCE md.s.1991

[102]Bkz. <http://www.kuranmeali.com/Elfaz.php?sure=12&ayet=42>

[103]Bkz. *Fiil*olarak (هَادُوا) hâdu: Bakara 2/62; Nisa 4/46, 160; Maide 5/41, 44, 69; Enam 6/146; Araf 7/156; Nahl 16/118; Hac 22/17; Cuma 62/6 – Bkz. *İsim*olarak (هُودُ) hud: Bakara 2/111, 135, 140; Araf 7/65; Hud 11/50, 53, 58, 60, 89; Şuara 26/124;

[104]Bkz. Maide 5/21

[105]Bkz. Maide 5/23

[106]Bkz. Maide 5/24

[107]Bkz. Maide 5/25

[108]Bkz. Maide 5/26

[109]Bkz. Bakara 2/113, 120; Ali İmran 3/67; Maide 5/18, 51, 64, 82; Tevbe 9/30

[110]Bkz. Bakara 2/62; Maide 5/69; Hac 22/17

[111]Bkz. Bakara 2/62, 111, 113, 120, 135, 140; Ali İmran 3/67; Maide 5/18, 69, 51, 82; Hac 22/17; Tevbe 9/30

[112]Alıntılanan tüm mealler arasından sadece Bahaeddin Sağlam Mealinde, ayette ele alınan kelimelerin dilbilgisi kuralına riayet edildiği açıkça görülmektedir. Ancak kelime olarak geçirmese de görülenin sanki canlı yayında rüya anlatımı olduğu açıktır. Arapçanın anlam açısından bu tarz muğlaklıklara yer vermeyen kurallı bir dil olduğu düşünülürse bu durum ayrı bir eleştiri konusu teşkil etmektedir. Buna rağmen müellifin Vahyin bir dilbilgisi kuralı olduğunu görmesi bile onu diğerlerinden ayırmaktadır.

[113]Er Razi; Tefsir-i Kebir c.13.s.230: – İmam Kurtubi; El Camiu Li Ahkami'l Kur'an c.9.s.286